

50

việc cần làm

**TRONG KHI
HỌC ĐẠI HỌC**

AKIHIRO NAKATANI

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU	9
CÙNG BẠN ĐỌC	11
GIAO TIẾP VỚI NHÂN VẬT ĐƯỢC MỌI NGƯỜI CHO LÀ NGƯỜI ƯU TÚ SẼ LÀM XUẤT HIỆN CÁI TÔI THỨ HAI NƠI BẠN	21
KHI CẢM THẤY “KHÔNG THỂ NHƯ THẾ!” TIỀM NĂNG SẼ XUẤT HIỆN MẠNH MẼ	25
NGHE CÁC BÀI GIẢNG CỦA NHỮNG NGƯỜI THỰC SỰ TÀI NĂNG, SẼ CÓ ĐƯỢC NHỮNG CHẤN ĐỘNG MẠNH MẼ ...	30
SINH VIÊN DỰ THÍNH CHĂM CHỈ NHẤT	37
MỘT NGÀY Ở ĐẠI HỌC DÀI BẰNG MỘT NĂM	40
VẪN PHẢI DỰA VÀO VIỆC TỰ HỌC	44
HỎI GIÁO VIÊN CÁCH HỌC TẬP ĐÚNG ĐẪN NHẤT	48
NẾU KHÔNG CÓ CẢM GIÁC KHẨN TRƯƠNG THÌ TRÔNG BẠN THẬT NGÔ NGHÊ	52
CÓ THỂ HỌC HỎI ĐƯỢC RẤT NHIỀU KHI GẶP NGƯỜI LÀM CHO BẠN CĂNG THẲNG ĐẾN KHÔNG NÓI NÊN LỜI	56
XÂY DỰNG THÓI QUEN TỰ GIÁC HỌC TẬP CÒN QUAN	

TRỌNG HƠN THÀNH TÍCH HỌC TẬP	60
HỌC HAY KHÔNG LÀ DO BẠN	63
BỎ HỌC CŨNG LÀ MỘT LOẠI LỰA CHỌN, CÒN TỐT HƠN MIỄN CƯỠNG HỌC TẬP	67
CÁI BẠN GHÉT KHÔNG PHẢI LÀ HỌC TẬP MÀ LÀ TRƯỜNG HỌC HAY THẦY CÔ	71
VIỆC HỌC TỪ NAY SẼ KHÔNG CÒN NẪM TRONG PHẠM VI THI CỬ, CŨNG KHÔNG TÌM ĐƯỢC ĐÁP ÁN CHÍNH XÁC..	75
SOẠN MỘT QUYỂN TỪ ĐIỂN CHO RIÊNG MÌNH	80
NHỮNG GÌ HỌC ĐƯỢC Ở ĐẠI HỌC CÓ ÍCH CHO SUỐT CUỘC ĐỜI	86
BÍ QUYẾT TRỞ THÀNH THIÊN TÀI: CÓ CÔNG MÀI SẮT CÓ NGÀY NÊN KIM	90
TÌM ĐƯỢC VIỆC MÌNH MUỐN LÀM TRƯỚC KHI TỐT NGHIỆP, BẠN NHẤT ĐỊNH SẼ THỰC HIỆN ĐƯỢC ƯỚC MƠ CỦA MÌNH.....	94
SỰ CHĂM CHỈ VÀ LƯỜI BIẾNG Ở ĐẠI HỌC NHẬT BẢN KHÁC XA Ở ĐẠI HỌC MỸ	99
COI VIỆC HỌC TẬP CẦN NHIỀU CỐ GẮNG VÀ ĐẦY THỬ THÁCH LÀ CÔNG VIỆC CỦA BẠN	106
DÙ MỖI THÁNG XEM 100 BỘ PHIM, TRONG BỐN NĂM CŨNG KHÔNG THỂ XEM QUÁ 4.800 BỘ PHIM.....	112

TẠI SAO LƯU HỌC SINH THÍCH XEM PHIM NHẬT BẢN?	117
VIỆC LÝ THÚ ĐẾN MẤY ĐÃ BIẾN THÀNH CÔNG TÁC, SẼ MẤT HẾT HỨNG THÚ	123
HIỂU RA SỰ VÔ TRI CỦA MÌNH TỨC LÀ ĐÃ TIẾN BỘ	128
RÁP CHIẾU PHIM DANH HỌA.....	131
NGHE GIẢNG CHƯA ĐỦ. MƯỢN TẬP CỦA NGƯỜI KHÁC ĐỂ HỌC HỎI THÊM NHIỀU ĐIỀU	134
ĐẶT RA KHỐI LƯỢNG CÔNG VIỆC THÌ KHÔNG CẦN LÝ DO..	139
NẾU VIỆC HỌC TẬP CỦA BẠN KHÔNG ĐẠT HIỆU SUẤT CAO THÌ BÙ LẠI BẠN SẼ ĐẠT ĐƯỢC MỘT SỐ ĐIỀU	143
ĐỂ MỌI THỨ CHÌM LẮNG TRONG TÂM HỒN, TƯỞNG RẰNG ĐÃ QUÊN NHƯNG TẤT CẢ VẪN ĐƯỢC GIỮ TRONG LÒNG	147
TÙY TÍNH MÀ TIẾN HÀNH MỘT LẦN “MẠO HIỂM BẰNG MẮT”	152
MỖI THÁNG XEM 100 BỘ PHIM, ĐỂ LUYỆN MẮT VÀ MÔNG.....	157
THỜI KHÓA BIỂU MỘT NGÀY CỦA TÔI	160
MẮT THẤY MỚI LÀ THỰC	166
XEM 100 BỘ PHIM KHÁC NHAU, KHÔNG BẰNG XEM 10 LẦN MỘT BỘ PHIM HAY.....	169

THỜI ĐI HỌC KHÔNG NÊN LÀM THÊM KIẾM TIỀN.....	172
ĐỂ HỌC TẬP, PHẢI TRANH THỦ TỐI ĐA SỰ HỖ TRỢ CỦA GIA ĐÌNH.....	178
TIÊU RẤT NHIỀU TIỀN, HỌC ĐƯỢC BẢN LĨNH THỰC SỰ	183
ƯỚC MƠ CÓ THỂ CHIA THÀNH GIAI ĐOẠN 1, GIAI ĐOẠN 2 VÀ GIAI ĐOẠN 3	188
SAU ĐÓ BƯỚC SANG ƯỚC MƠ GIAI ĐOẠN 2.....	191
ĐI DẠO LÚC BÌNH MINH, TÔI QUYẾT ĐỊNH SỰ NGHIỆP CỦA MÌNH.....	198
CHỌN LỰA LÀ MỘT ĐOẠN QUANH CO CỦA HÀNH TRÌNH.. 203	
CUỐI CÙNG BƯỚC SANG GIAI ĐOẠN 3 CỦA ƯỚC MƠ, VỚI BIẾT BAO ĐIỀU KHÔNG HẸN MÀ GẶP.....	207
MỖI NGÀY VIẾT MỘT TRANG BẢN THẢO, MỘT NĂM CÓ THỂ HOÀN THÀNH MỘT TÁC PHẨM	211
VỪA NGHE GIẢNG VỪA XEM XONG 10 QUYỂN SÁCH...	216
TẬP TRUNG TÂM TRÍ ĐỌC SÁCH. ĐỌC NHANH LÀ CÁCH ĐỌC SÁCH HỮU HIỆU NHẤT.....	220
GẠCH DƯỚI NHỮNG CHỖ NGƯỜI TA CHƯA GẠCH DƯỚI TRONG SÁCH	224
THỜI ĐẠI HỌC TÔI CHỈ CÓ MỘT NGƯỜI BẠN. SỐ LƯỢNG BẠN TỶ LỆ NGHỊCH VỚI ĐỘ SÂU CỦA TÌNH CẢM	228

KHÔNG THỂ NGHIỆM SỰ CÔ ĐƠN THÌ NGƯỜI TA KHÔNG THỂ TRƯỞNG THÀNH. THỜI ĐẠI HỌC LÀ CƠ HỘI CUỐI CÙNG THỂ NGHIỆM SỰ CÔ ĐƠN	232
THỈNH THOẢNG TỰ KHÉP MÌNH LẠI MỘT LẦN.....	235
SO VỚI THẾ GIỚI VẬT CHẤT, THẾ GIỚI TINH THẦN RỘNG LỚN HƠN. HÃY TIẾN HÀNH MỘT CHUYẾN DU LỊCH NỘI TÂM THỰC SỰ	240
LỜI CUỐI SÁCH.....	245

LỜI NÓI ĐẦU

50 việc cần làm trong khi học đại học: *là những lời khuyên đến từ những trải nghiệm thực tiễn của một sinh viên ngành điện ảnh Nhật Bản.*

Tuy nề nếp sinh hoạt, phong tục tập quán của xã hội Nhật có những đặc thù khác với xã hội Việt Nam chúng ta, nhưng vẫn có cái rất chung: Đã là sinh viên ai cũng muốn thực hiện khát vọng, ước mơ của mình, đạt nhiều thành quả trong học tập để mai này khi bước vào đời gặt hái được nhiều thành công.

Vì một ngày mai tốt đẹp hơn, chúng tôi xin giới thiệu đến bạn đọc, nhất là các bạn đọc trẻ tập sách nhiều suy tư và kinh nghiệm thực tiễn quý báu, thú vị này.

NGƯỜI DỊCH

CÙNG BẠN ĐỌC

Thế giới chỉ có hai loại sinh viên, sinh viên thực hiện khát vọng, mơ ước của mình và sinh viên đại học đơn thuần.

Các sinh viên thực hiện khát vọng, mơ ước của mình phần đông hiểu được rằng cần phải nắm lấy những cơ hội gặp được trong khi học đại học.

Tôi cũng là một trong số những sinh viên đó.

Nhìn lại cả quãng đường thời đại học, tôi đã phát hiện ra một điểm chung: gặp

gỡ với con người cũng là gặp gỡ với sách vở.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 1: *Giao tiếp với nhân vật được mọi người cho là người rất ưu tú.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 2: *Khi cảm thấy “Điều này là không thể!” tiềm năng sẽ xuất hiện một cách mạnh mẽ.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 3: *Nghe những buổi diễn thuyết làm chấn động lòng người.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 4: *Đi nghe giảng không chỉ để lấy được tín chỉ.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 5: *Một ngày ở đại học dài bằng một năm.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 6: *Vấn đề tự học.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 7: *Mở sách sau khi về đến nhà, cho dù là đã rất khuya.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 8: *Lập kế hoạch học tập như đang ôn thi.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 9: *Hãy làm quen với những người làm cho bạn căng thẳng.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 10: *Học tập chăm chỉ hơn cả trong thời gian thi cử.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 11: *Đừng học tập một cách miễn cưỡng.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 12: *Bình tĩnh suy nghĩ xem bản thân mình có thực sự thích học hay không.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 13: *Học tập không chỉ ở trong tháp ngà.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 14: *Nên có một quyển bài tập không có đáp án.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 15: *Soạn một quyển từ điển cho riêng mình.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 16: *Biết không thể làm mà vẫn làm.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 17: *Có công mài sắt có ngày nên kim.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 18: *Cho dù đã thôi học cũng vẫn có việc có thể*

làm.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 19: *Đừng quên học bài, làm bài tập.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 20: *Cần thực tiễn nhưng cũng cần lý luận.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 21: *Bám sát thực tế, tuần tự tiến dần lên.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 22: *Hãy kết bạn với những lưu học sinh chịu khó học hành.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 23: *Hãy học tập những tác phẩm cổ điển.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 24: *Phải nhớ kỹ đây là chuyên môn của bạn, chứ không phải chỉ là hứng thú.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 25: *Tìm một chốn cho riêng mình.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 26: *Sống ở trong trường.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 27: *Phải biết rõ chỗ nào có thể tìm được tư liệu cần thiết.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 28: *Giúp thầy làm một số việc.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 29: *Hãy sưu tập thật nhiều.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 30: *Sáng tạo cái gì đó như một bộ phim hay chẳng hạn.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ

31: *Phương pháp tăng cường thể lực.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 32: *Có từ hai quyển sổ ghi chép trở lên.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 33: *Chưa tận mắt chứng kiến, không nên tùy tiện khen chê.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 34: *Hãy vứt bỏ thành kiến.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 35: *Đừng đi làm thêm.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 36: *Lập kế hoạch tác chiến để có sinh hoạt phí.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 37: *Mua một quyển sách trị giá hơn ba vạn yên.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 38: *Chỉnh lý các album ảnh từ hồi bé.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 39: *Hãy cân nhắc kỹ khi thực hiện ước mơ của mình, nếu ước mơ ấy ngược với kỳ vọng của cha mẹ.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 40: *Đêm khuya đi dạo trở về, vẫn dành thời gian viết nhật ký.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 41: *Nhận ra sự vô tri ban đầu, tức là đã tiếp cận ước mơ.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 42: *Xem một quyển sách làm cho mình được một cú hích.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 43: *Mỗi ngày viết một trang, viết cái gì cũng được.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 44: *Tập cho mình có thể vừa nghe giảng vừa xem sách.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 45: *Luyện cách đọc nhanh.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 46: *Giữ những quan điểm không giống với người khác.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 47: *Chơi với một người bạn thân.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 48: *Có một nơi ẩn mình bí mật.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 49: *Mỗi tuần lễ dành ra một ngày chỉ để nói chuyện với chính mình.*

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 50: *Đi du lịch trong nước một mình.*

GIAO TIẾP VỚI NHÂN VẬT ĐƯỢC MỌI
NGƯỜI CHO LÀ NGƯỜI ƯU TÚ SẼ
LÀM XUẤT HIỆN CÁI TÔI THỨ HAI
NƠI BẠN

Thời đại học, việc không thể không làm là gì? Đó chính là khởi động, làm xuất hiện, làm hiển lộ cái tôi thứ hai. Có lẽ bạn vẫn chưa ý thức được về cái tôi thứ hai đó. Mục đích của thời đại học chính là phải làm xuất hiện cái tôi thứ hai. Nhưng mà, làm sao để có thể làm xuất hiện cái tôi thứ hai?

Thời đại học xem có vẻ như là dài bất tận. Chợt nhìn lại mới thấy thời đại học

thực ra chỉ là ngắn ngủi tạm thời. Đối với không ít người, việc lớn - những việc cần và đáng làm, chưa thành một mảy may đã đành phải đi qua thời đại học mà không để lại được một dấu ấn gì. Những người việc lớn chưa thành ấy không phải bởi vì họ không nỗ lực, mà bởi họ không biết việc lớn là việc gì. Chỉ cần biết bản chất cũng như tầm quan trọng của những việc cần và đáng làm thì sẽ không sống hoài khoảng thời gian quý báu ở trường đại học của mình. Nói cho cùng, chỉ có một việc bạn nhất định phải làm trong thời đại học.

Đương nhiên, ngoài việc này ra, vẫn còn rất nhiều việc khác có thể làm, nhưng chỉ cần làm tốt việc này thì mọi việc còn lại đều sẽ thuận lợi, nắm chắc phần

thắng trong tay. Đó chính là giao tiếp với nhân vật được mọi người cho là người rất ưu tú.

Bất kể đó là một vị tướng hay một nô lệ. Nói chung, người đó có thể là một ông thầy. Cũng có thể là sinh viên xuất sắc. Cũng có thể là người quen gặp ở nơi xin việc. Cũng có thể là người xa lạ không hẹn mà gặp trên đường đi du lịch. Cũng có thể là người lớn tuổi. Cũng có thể là người cùng tuổi với bạn. Cũng có thể là người ít tuổi hơn bạn.

Nếu nhân vật được mọi người cho là rất ưu tú trẻ hơn bạn, điều đó cho thấy bạn cũng là một người có tài

Tại sao? Bởi vì sự có mặt của thiên tài trẻ tuổi trong thế giới thiên tài là một

chuyện vô cùng bình thường.

Tóm lại, trong thời đại học nếu có thể giao tiếp với nhân vật được mọi người coi là rất ưu tú, thì mọi vấn đề còn lại sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ nhất.

Giao tiếp với nhân vật được mọi người cho là người rất ưu tú.

KHI CẢM THẤY “KHÔNG THỂ NHƯ THẾ!” TIỀM NĂNG SẼ XUẤT HIỆN MẠNH MẼ

Tôi có may mắn được quen biết với một người được công nhận là rất ưu tú.

Đó chính là giáo sư Văn hóa nhân loại học Tây Giang Nhã Chi.

Đương nhiên ngoài giáo sư Tây Giang ra, tôi còn nhận được sự giúp đỡ của nhiều vị giáo sư khác. Nhưng những gì tôi học được từ giáo sư Tây Giang có hơi khác với những vị khác. Lúc đó, giáo sư Tây Giang từ nước ngoài trở về

Nhật Bản, bắt đầu giảng dạy môn Nhân loại học ở khoa Văn học, còn tôi thì đang học ngành kịch nghệ thuộc khoa Văn học trường đại học Tảo Đạo Điền. Đúng vào lúc đó, tôi đã may mắn được gặp giáo sư. Tuy nhiên, cho dù không có lần gặp gỡ không hẹn mà được ấy, cũng không thể oán trách số mệnh không công bằng. Những cuộc gặp gỡ không hẹn trước, không phải chính là ngẫu nhiên hay sao? Không có gì quý giá cho bằng những cuộc gặp gỡ không hẹn mà được. Cho nên, hôm nay nếu bạn đã bỏ lỡ cơ hội thì có khả năng bạn cũng sẽ là người bỏ lỡ cơ hội suốt đời.

Tôi chưa từng gặp giáo sư trước khi nghe ông giảng bài. Một lần nghe giáo sư giảng, lòng tôi trào dâng một niềm

xúc động mạnh mẽ.

Đối với một kẻ vừa bước chân vào trường đại học như tôi, sự cảm nhận, tiếp thu nơi tôi hầu như không thể thích ứng nổi với lượng kiến thức khổng lồ cũng như khả năng điều động tư duy siêu việt của giáo sư trong khi lên lớp.

Đã may mắn chọn đúng cùng một chuyên ngành như giáo sư, tôi ước sớm muộn trở thành một người tài giỏi như ngài.

Lúc đó tôi nghĩ, về sau cho dù những công việc tôi làm không có liên quan đến ngành học đi chăng nữa, nhưng nếu cũng có một tư duy mãnh liệt như giáo sư thì hay lắm. Ôi, biết đến ngày nào tôi mới được như giáo sư!

Khả năng thu thập thông tin mới nhất của giáo sư thật là có một không hai, khó ai có thể vượt qua. Tôi càng lúc càng cảm thấy lực bất tòng tâm, thấy vô vọng và thất bại.

Trong đầu tôi bỗng bật ra một câu nói: “Không thể như thế được!” Cảm nhận một nguy cơ như thế này chính là điểm then chốt của vấn đề. Một trong những việc bạn phải làm thời đại học là cảm nhận một điều gì đó là không thể được.

Khi giao tiếp với một nhân vật được mọi người cho là rất ưu tú, cảm nhận về những điều “không thể được” sẽ xuất hiện nơi bạn. Và khi đó những năng lực tiềm tàng bên trong con người bạn sẽ được dịp cuộn cuộn trào dâng.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 2.

Khi cảm thấy “Điều này là không thể!”
tiềm năng sẽ xuất hiện một cách mạnh mẽ.

NGHE CÁC BÀI GIẢNG CỦA NHỮNG NGƯỜI THỰC SỰ TÀI NĂNG, SẼ CÓ ĐƯỢC NHỮNG CHẤN ĐỘNG MẠNH MỀ

Ấn tượng sâu sắc còn đọng lại nơi tôi không chỉ là nội dung bài giảng của giáo sư Tây Giang.

Nội dung của bài giảng tự nó đã trở nên không còn là quan trọng nhất, mà cái quan trọng chính là những rung động, chấn động tôi cảm nhận được từ giáo sư khi lên lớp.

Khi nói chuyện với người khác, tôi đã

từng chú ý đến những điều mình truyền đạt ngoài nội dung của cuộc nói chuyện.

Điều quan trọng là tạo được một sự chấn động, thu hút sự chú ý nơi người khác.

Đối tượng giao tiếp không chỉ giới hạn trong giới sinh viên.

Không cần biết là bạn đang nói cái gì, quan trọng là chỉ cần bạn tạo được một sự chú ý nơi người khác. Ngược lại, bất luận là truyền đạt, chuyển tải bao nhiêu nội dung, nếu như đối phương không cảm nhận được một chút chấn động, không nảy sinh một sự chú ý nào thì tôi nghĩ đây chính là một cuộc trò chuyện thất bại.

Bài nói chuyện hay cuộc nói chuyện nên

phong phú về ý nghĩa và sinh động, có sức sống. Cùng một nội dung sẽ không có hai lần trình bày giống nhau, bởi số người tham dự và trạng thái tinh thần của diễn giả có thay đổi.

Mỗi lần diễn thuyết không luôn hoàn toàn giống nhau, cũng như những lần diễn kịch.

Mà đã là kịch thì chắc chắn không thể nào làm ra vẻ xuất sắc để lấy lòng người khác.

Những buổi lên lớp của giáo sư Tây Giang đối với tôi thật giống như những buổi biểu diễn nghệ thuật xiếc hay những trận quyết đấu về việc vận dụng trí óc.

Lâu nay có lẽ bạn vẫn từng cho rằng các vị giáo sư ở đại học thì có gì đâu, chẳng qua cứ nói đi nói lại mãi một môn học, một đề tài suốt năm này qua năm khác không có gì thay đổi. Một khi đã nghĩ như vậy thì hẳn nhiên bạn sẽ không cảm thấy thú vị gì trước bài giảng của các vị giáo sư. Nhưng mà, bạn lầm rồi.

Đương nhiên một cộng một chỉ có thể là hai, không thể nào có thể là ba. Tuy nhiên, để giải thích tại sao một cộng một là hai thì có nhiều phương pháp. Giả như nói về việc dạy học, có lúc bạn cảm thấy mình dạy rất hay, nhưng có lúc bạn lại cảm thấy mình thất bại. Chỉ điều này thôi đủ thấy chẳng có buổi diễn giảng nào hoàn toàn giống nhau. Những buổi diễn giảng mang lại cho người nghe cảm

giác mới mẻ là kết quả của sự động não nhằm tìm tòi những phương pháp diễn đạt càng lúc hay hơn, tinh xảo hơn, thuyết phục hơn. Và những buổi diễn giảng làm xúc động lòng người, gây cảm giác phấn khích, cho dù là cùng một vấn đề nhưng nghe lại vẫn không thấy nhàm chán. Giáo sư đứng trước bảng đen, như đang bước vào một cuộc độ sức sinh tử. Xin bạn cũng hãy nghe giảng với tinh thần và thái độ nghiêm túc chăm chỉ như giáo sư!

Hồi trung học tôi có tham gia vào đội cờ tướng của trường. Phương pháp đánh cờ thì tôi đã rõ, nhưng khi xem thuyết minh của người hướng dẫn môn đánh cờ trên tivi tôi thường có một cảm giác mờ mịt. Người hướng dẫn như thể đang chìm

đắm trong thế giới riêng của anh ta. “Đi như thế này, rồi lại đi như thế này, à, không được, đây không phải là nước đi tốt.” Anh ta cứ ngồi thì thầm một mình như vậy, không cần biết người xem khó chịu như thế nào. Tuy không biết những chỉ dẫn cụ thể của người hướng dẫn, nhưng tôi vẫn ngấm cảm thấy ván cờ này đã đi đến chỗ xuất sắc tinh xảo nhất. Đối với những tay mê cờ, đây là điều khó chấp nhận nhất.

Giải thích cách đánh cờ, ngoài việc giải thích, hướng dẫn còn thường mang lại cho người ta một cảm giác sợ sệt khó gọi thành tên. Ví như trong một cuộc cờ, người đi trước ra một nước. Người đi sau phát hiện tình hình bất lợi, cảm chắc thua cuộc, bèn nói lời đầu hàng: “ Ôi, tôi

thua rồi.” Sức cuốn hút kỳ lạ của môn đánh cờ chính là ở chỗ nó thực giống như một cuộc giao chiến thực thụ.

Một bài diễn giảng cũng giống như một ván cờ đầy khí thế sục sôi. Người nghe trong khi nghe cũng cảm nhận được cái khí thế ấy. Hãy cảm nhận sự chấn động, xúc động từ những buổi diễn giảng đầy khí thế của những con người thực sự tài năng! Việc đó vô cùng có ích đối với bạn!

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 3.

Nghe những buổi diễn thuyết làm chấn động lòng người.

SINH VIÊN DỰ THÍNH CHĂM CHỈ NHẤT

Con người ưu tú mà bạn gặp hằng ngày, đó chính là thầy giáo của bạn. Không cần phải thực thi nghi thức dâng trà bái sư.

Chỉ cần trong lòng bạn, bạn xem người ấy là thầy của mình là đủ. Đó chính là “người thầy trong tâm tưởng”. Tôi đã chọn toàn bộ chương trình giảng dạy của giáo sư Tây Giang là môn học tự chọn của mình, dĩ nhiên trong đó bao gồm cả những học phần không bắt buộc mà tôi chỉ tham dự với tư cách dự thính.

Những lời dạy của người thầy trong tâm tưởng hẳn nhiên phải nghe cho thật đầy đủ.

Mục đích của bạn chính là tận lực hấp thu, học hỏi tinh hoa từ con người ưu tú. Người thầy trong tâm tưởng của bạn cũng có thể là một vị giáo sư khoa khác. Có lúc còn có thể là giáo sư của một trường đại học khác.

Cho dù người ấy là ai cũng không quan trọng, quan trọng là việc đi học dự thính của bạn.

Nói chung, người học sinh chăm chỉ đi nghe giảng nhất đều là những học sinh dự thính. Trường đại học là một nơi lý tưởng mà bạn có thể tùy ý đi học dự thính.

Tại sao sinh viên dự thính lại chăm chỉ như vậy? Bởi vì họ đi học không phải để ghi tên điểm danh.

Còn sinh viên chính quy đi học để ghi tên điểm danh, để giữ thành tích chuyên cần, lấy được tín chỉ, mới vào lớp ngồi nghe giảng.

Các trường đại học lẽ ra nên chấm dứt ý nghĩa không thực tế này của việc điểm danh. Đi nghe giảng không nhất thiết là chỉ để điểm danh. Cho dù bạn là sinh viên chính quy, cũng nên có tinh thần khẩn trương trong học tập như các sinh viên dự thính.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 4: Đi nghe giảng không chỉ để lấy được tín chỉ.

MỘT NGÀY Ở ĐẠI HỌC DÀI BẰNG MỘT NĂM

Các trường đại học Nhật Bản có một truyền thống tốt đẹp là đi nghe giảng hộ.

Bạn muốn đi nghe giảng thay cho người khác thì bạn cứ đi đi.

Những bài giảng bắt buộc mà bạn không muốn đi nghe giảng thì cũng có thể không đi.

Người không muốn nghe giảng không đến lớp, như vậy những người đi nghe giảng có thể đổi sang một phòng học

nhỏ hơn để học. Bởi vì những người đi học chỉ để điểm danh có thể phá hỏng không khí của cả một lớp học. Vì mọi người, có khi không đến còn hay hơn.

Ở các trường đại học nước ngoài, học phí của sinh viên không phải do cha mẹ trả. Những người đi học phải tự làm việc để có tiền đóng học phí. Như vậy, họ cảm thấy những bài giảng nghe được là do chính mình bỏ tiền ra mua, cho nên không thể tùy tiện đối phó.

Bởi vì để nghe giảng được một giờ, phải đi vá đường cả một buổi tối, cho nên phải quý trọng.

Học phí của sinh viên Nhật Bản phần lớn do cha mẹ trả. Cho nên khoản học phí ấy giống như là tự nhặt được. Như

thể học tập là một nghĩa vụ , và điều này không thể khơi dậy được thái độ học tập chăm chỉ.

Nhưng xin bạn cũng nhớ rõ một điều. Bạn đi học không phải chỉ để điểm danh, cũng không phải chỉ vì tiếc tiền. Vì tiếc tiền, đi nghe những bài giảng kém hứng thú, cái bị lãng phí chính là thời gian quý báu của bạn. Đối với bạn, thời gian chính là thứ quý giá nhất. Cứ nghĩ thời gian học đại học đến những 4 năm rồi lãng phí thời gian, sẽ khiến bạn hối hận cả một đời.

Bạn phải nhớ một ngày ở đại học dài bằng một năm.

Quý trọng thời gian, bạn đừng đi nghe những buổi giảng không lấy gì làm lý

thứ.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 5.

Một ngày ở đại học dài bằng một năm.

VẪN PHẢI DỰA VÀO VIỆC TỰ HỌC

Bạn hãy đọc sách của những người ưu tú. Đến các nhà sách lớn tra danh mục sẽ tìm được toàn bộ tác phẩm của họ.

Mặt nhăn mày nhú bảo tìm không ra, chẳng phải vì lý do nào khác mà chỉ bởi bạn thiếu nhiệt tình. Cho dù ở nhà sách không có thì bạn cũng không nên bỏ cuộc. Chỉ cần đặt mua thì sẽ có. Nếu là sách đã không còn xuất bản thì có thể tìm trong thư viện. Sách đắt tiền thì có thể đến thư viện mượn đọc. Nhiều khi may mắn còn có thể kiếm được ở hiệu sách cũ. Có thể kiếm được ở hiệu sách

cũ hay không là một vấn đề thuộc về lòng tin. Bạn tin chắc tìm được thì bạn sẽ tìm được.

Tôi đã từng đặt mua tất cả tác phẩm của giáo sư Tây Giang ở nhà sách hỗ trợ sinh viên trong trường đại học. Lúc đó, tôi chính là ông vua đặt mua sách nổi tiếng của nhà sách. Tôi còn đọc các bài viết của giáo sư lần lượt đăng trên các tập san tạp chí và các tờ báo lớn nhỏ. Những gì giáo sư đã nói tôi ghi lại không sót một chữ. Thậm chí những chuyện vui mà giáo sư kể tôi cũng ghi lại. Những chuyện vui giáo sư kể không phải chỉ để cười không mà thôi. Đó là những câu chuyện có thể dùng để giải thích cho những lý luận phức tạp, cho nên chúng có một ý nghĩa đặc biệt và

thực khó mà bắt chước.

Tôi là một trong số 700 sinh viên vì sùng bái giáo sư mà đến lớp. Lúc đó, cơ bản là tôi không có cơ hội nói chuyện trực tiếp với giáo sư. Do nhát gan và có lòng tự trọng cao, lại không dám đặt câu hỏi với giáo sư. Nhưng tôi tự tin rằng mình là một sinh viên chăm chỉ nhất. Cuối cùng, tôi cũng có được cơ hội tiếp cận với giáo sư.

Đó là chuyện của 10 năm sau khi tôi tốt nghiệp. Khi ấy tôi nghĩ, gặp giáo sư thì sẽ nói những gì đây? Rồi tôi nói: “ Em đã chọn toàn bộ chương trình giảng dạy của Thầy làm môn học tự chọn, những tập vở ghi chép từ lúc ấy đến giờ em vẫn còn sử dụng”. Sự thực đúng là như vậy. Thậm chí tôi cũng nghĩ đến việc sẽ bắt

chước một số động tác theo thói quen của giáo sư để chứng tỏ lòng tôn sùng của mình. Làm sao để có thể thể hiện đây? Điều này khiến tôi băn khoăn, khó nghĩ. Bởi sự thực tất cả những gì tôi đã học được từ giáo sư sao có thể nói hết chỉ trong một câu. Nếu có điều kiện thì nói đến mấy ngày mấy đêm cũng chưa hết. Tôi đã vô cùng nhọc lòng vì câu nói đó. Đối với tôi, câu nói đó chính là bài luận văn tốt nghiệp. Kết quả, tôi đã nói thế này: “ Những gì mà thầy đã dạy em, xét cho cùng chính là hai chữ ‘tự học’ ”.

Rốt cuộc, con đường học tập phải do chính bạn tự đi một mình.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 6.

V á n đ ề t ự h ọ c .

HỎI GIÁO VIÊN CÁCH HỌC TẬP ĐÚNG ĐẪN NHẤT

Tự học và học dưới sự hướng dẫn của giáo viên dường như rất trái ngược nhau. Tự học nghĩa là không có sự hướng dẫn của giáo viên hay bất kỳ một người nào khác mà tự mình học tập. Nếu bạn có khả năng tự mình tìm ra được phương pháp học tập thì đó mới chính là tự học đúng nghĩa. Tôi đã học được phương pháp tự học từ giáo sư Tây Giang. Giáo sư đã dạy cho tôi học vấn và phương pháp học tập. Tôi hiểu được con đường học tập không bằng phẳng mà gập ghềnh và đầy gai góc. Giáo sư

Tây Giang là một thiên tài tự học.

Cái mà ông truyền dạy cho sinh viên không phải là nội dung học tập, mà là phương pháp học tập, và cũng có thể nói là một cách sống.

Ở đại học cái mà chúng ta cần phải học chính là phương pháp học tập. Phải chuẩn bị tinh thần thật tốt trước những gian khó của việc học tập.

Và đúng như người ta vẫn thường nói là “sống đến già, học đến già”. Sau khi tốt nghiệp rồi thì không cần học nữa phải không? Cách suy nghĩ này thật là ngây thơ. Con đường học tập không có điểm chấm dứt. Khi vào hòa nhập với xã hội, có thể bạn sẽ than rằng, những gì đã học ở trường đại học sao chẳng có ích gì cả.

Thực ra con đường học tập khốc liệt chỉ chính thức bắt đầu sau khi bạn gia nhập xã hội. Nhưng chỉ cần nắm vững phương pháp học tập thì về sau cho dù có gặp bất kỳ tri thức mới nào bạn cũng có thể đáp ứng một cách tự nhiên. Sau khi tốt nghiệp hãy còn rất nhiều tri thức mới mà bạn cần phải học, càng lúc càng nhiều và càng lúc càng mới.

Bạn phải tận lực học cho được thật nhiều tri thức mới. Cho đến lúc, nếu không có thái độ học tập chăm chỉ thì bạn sẽ không còn học được gì nữa.

Nếu không học tập bạn sẽ bị xã hội đào thải.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 7.

Mở sách sau khi về đến nhà, cho dù là đã rất khuya.

NẾU KHÔNG CÓ CẢM GIÁC KHẨN TRƯƠNG THÌ TRÔNG BẠN THẬT NGÔ NGHÊ

Tôi không thích nói chuyện với sinh viên lắm.

Bởi các bạn ấy không có cảm giác khẩn trương.

Nói chuyện với những người không có cảm giác khẩn trương thì cho dù có nói như thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thấy phản ứng gì. Bởi vì anh ta chẳng hấp thu được cái gì cả. Những người không có cảm giác khẩn trương sẽ

không đọc sách của tôi. Ở nhà sách, vừa mới lấy sách từ trên giá xuống đã lập tức thả đúng lại chỗ cũ. Loại người này lại càng không có linh cảm.

Chính bởi vì không có cảm giác khẩn trương, cho nên nhìn có vẻ như ngây ngô, bởi cảm giác khẩn trương xuất phát từ việc ý thức được vấn đề.

Ý thức được vấn đề nói một cách đơn giản cũng giống như cảm nhận một loại nguy cơ nào đó.

Nếu so sánh thì các sinh viên đang học những môn học thêm của mình lại có cảm giác khẩn trương hơn sinh viên chính khóa. “Nếu lần này thi lại vẫn không đạt thì sao?” Chính áp lực này đã mang đến cho các sinh viên học thêm

cảm giác khẩn trương. Đối với đa số sinh viên, năng lực tiếp thu cũng như đón nhận những cảm xúc đến từ thế giới bên ngoài đã trở nên tê liệt. Còn các học sinh đang học thêm những môn học ngoại khóa lại rất nhạy cảm với thời tiết, có thể cảm thấy sớm nhất sự có mặt của làn gió thu. Gió thu thổi ngang qua thì: “Thôi rồi, kế hoạch của mùa hè năm nay lại không kịp nữa rồi, đã sang thu rồi”.

Tôi thích nói chuyện với những sinh viên sắp tốt nghiệp và đang bận rộn tìm việc làm. Sinh viên học đến năm thứ tư thì cũng có được cảm giác khẩn trương đấy. Bởi vì tìm việc thì phải qua phỏng vấn trực tiếp. Đối với những kẻ dễ dàng bằng lòng với những gì mình hiện có thì sẽ chẳng có nhiều triển vọng. Còn đối

với những kẻ không nghĩ rằng mình phải nỗ lực đi tới, thì cho dù bạn có nói cái gì cũng vô ích mà thôi.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 8

Lập kế hoạch học tập như đang ôn thi.

CÓ THỂ HỌC HỎI ĐƯỢC RẤT NHIỀU KHI GẶP NGƯỜI LÀM CHO BẠN CĂNG THẲNG ĐẾN KHÔNG NÓI NÊN LỜI

Lúc còn ở trường đại học, hãy gặp gỡ những người tài giỏi đến nỗi được xem như là “quái nhân”. Đứng trước những nhân vật kỳ lạ như vậy có thể là bạn sẽ căng thẳng đến không nói nên lời. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ cảm giác ấy. Phải gặp cho được những con người như vậy. Không gặp được những người như vậy là lỗi ở phía bạn. Phải chủ tâm tìm họ. Nếu không tìm bạn sẽ chẳng bao giờ gặp được đâu.

Đứng trước những con người tài năng xuất chúng, người ta thường căng thẳng đến chẳng nói nên lời, gọi là mất bình tĩnh đến quên mất mình định nói gì.

Phút gặp gỡ chỉ trong khoảnh khắc nhanh như cái chớp mắt nhưng lại có thể giúp bạn học được nhiều điều. Khoảnh khắc như là vô ngôn đó thực ra có giá trị bằng hàng ngàn vạn lời nói. Lời không nói ra được thì cũng không can hệ gì, nhưng mồm hôi đã đổ ra thì không thể không lau.

Bạn phải trải qua kinh nghiệm này ít nhất một lần trong đời.

Khi tôi đứng trước một người tài giỏi nhiều công trạng thì tim đập liên hồi thình thình trong ngực. Thế nhưng khi

đứng trước các vị có địa vị cao trong xã hội thì lại vô cùng bình tĩnh. Trước Chủ tịch Hội đồng quản trị các công ty lớn, các chính trị gia, tôi lại thao thao bất tuyệt chẳng mất bình tĩnh tí nào.

Đối với những người tài giỏi nhiều thành tích, tự đáy lòng tôi đã thấy tôn kính. Cũng chính bởi vì quá tôn kính nên đâm ra mất bình tĩnh. Có bao giờ bạn bắt gặp những kẻ mất bình tĩnh đến không nói nên lời trước những người tài giỏi như vậy không? Đừng chọn chỉ gần gũi những người bình thường không có gì nổi bật. Hãy thử tiếp xúc với những người có thể làm cho người khác căng thẳng, mất bình tĩnh. Lúc chơi đùa với trẻ con, bạn sẽ cảm thấy rất thoải mái nhẹ nhàng, chẳng có gì gò ép. Tiếp xúc

với bất kỳ ai đều không cảm thấy căng thẳng sẽ không chứng minh được sức mạnh thực sự của một người. Chẳng qua anh ta chỉ toàn giao tiếp với những người bình thường để trốn tránh việc gặp gỡ những người khiến người khác phải mất bình tĩnh. Tiếp xúc với người khác phái cũng làm nảy sinh loại trạng thái tâm lý này! Trong thời gian yêu đương ai cũng trải qua cảm giác hồi hộp xúc động trong lòng. Nhưng ngoài lĩnh vực tình yêu ra cũng nên thử nghiệm cảm giác này!

Thử nghiệm cảm giác “sét đánh” nhưng không phải vì tình yêu cũng là một việc cần làm trong khi bạn đang học đại học.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 9.

Hãy làm quen với những người làm cho bạn căng thẳng.

XÂY DỰNG THÓI QUEN TỰ GIÁC HỌC TẬP CÒN QUAN TRỌNG HƠN THÀNH TÍCH HỌC TẬP

Những năm đầu của bậc tiểu học, việc siêng năng học tập và thành tích học tập chưa liên quan với nhau nhiều.

Nhưng có một việc có tính chất quyết định, đó là hãy xem đứa trẻ có thể ngồi yên bên bàn để học hay không.

Một đứa trẻ lúc nhỏ không thể ngồi yên

mà học bên bàn thì suốt đời cũng sẽ chẳng thể nào học được.

Nếu bạn không phải là một sinh viên có khả năng ngồi ở bàn tập trung tư tưởng để học tập thì suốt một đời bạn sẽ chẳng làm được một việc gì cho ra hồn.

Cho dù đã vào đời rồi, cũng sẽ có người nói: “ Nếu thời học sinh cố gắng học thêm nhiều một tí nữa thì tốt hơn.” Điều này trên một phương diện nào đó thì chính là sự thật. Nhưng loại người này thì cả đời cũng chẳng biết học tập. Nếu cảm thấy phải học tập tốt thì ngay từ bây giờ bắt đầu vẫn chưa muộn.

Loại người này, thời đại học thì nói phải chi thời trung học học nhiều một chút.

Sống đến già, học đến già.

Khi còn đi học điều mà bạn phải nhớ cho thật rõ, đó là thấu hiểu và nhận thức rõ ràng hai chữ “học tập”. Hiểu đúng đắn ý nghĩa thực sự của việc học tập, về sau hội nhập với xã hội, cho dù đối mặt với lượng kiến thức nhiều đến như thế nào, bạn vẫn luôn có thể tự mình học lấy được tất cả.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 10.

Học tập chăm chỉ hơn cả trong thời gian thi cử.

HỌC HAY KHÔNG LÀ DO BẠN

Ở trường đại học không ai ép buộc bạn học tập.

Điều quan trọng chỉ là tự bản thân bạn có muốn học hay không.

Đối với những người vốn muốn học tập thì lên lớp là một việc rất thoải mái nhẹ nhàng. Nhưng đối với người không muốn học thì việc đó còn khó hơn cả lên trời.

Làm sao có thể làm nảy sinh ước muốn học tập? Nếu trong lòng bạn rất thích

học tập, bạn có thể cho rằng những người không thích học tập sau khi gặp những người yêu thích việc học một cách mãnh liệt thì cái ước muốn cầu học tiềm tàng nơi người ấy có thể bị kích thích mà xuất hiện. Đây cũng là một loại cảm giác dễ làm xúc động lòng người. Hãy thử nghĩ xem.

Có lẽ, cho đến nay bạn vẫn chưa từng nghĩ một cách cặn kẽ rằng bản thân mình thực sự có phải là thích học tập hay không. Dù sao thì nơi bạn chắc chắn có ý nghĩ này, đó là cho dù thích hay không thích thì cũng phải học.

Thực ra, không thích học tập cũng không sao. Đây chẳng phải là một chuyện đáng bẽ mặt. Sở thích của mỗi người không giống nhau, thích hay

không thích học tập cũng vậy, chỉ thuần là cá tính riêng của mỗi người, không thể ép buộc được. Làm những gì mình muốn làm là biểu hiện của sự trung thực với chính mình. Làm ra vẻ thích làm những việc mình thực sự không thích làm thì còn tệ hơn nói thẳng rằng mình không thích. “Tôi ghét học tập, đời tôi sẽ không học tập nữa.” Thái độ quyết đoán này thật tự nhiên khoáng đạt. Đối với loại người này, ngoài việc học ra, vẫn còn những con đường khác dẫn họ đến thành công. Cho dù có thể đường hoàng chọn lấy việc bỏ học thì đó cũng là một loại lựa chọn.

Đáng thương nhất là những người rõ ràng không thích học tập nhưng không còn cách nào khác ngoài việc phải đâm

đầu học tiếp. Chẳng bằng chọn lấy một quyết định đúng với thực chất của mình. Miễn cưỡng học tập đồng nghĩa với lãng phí thời gian. Người miễn cưỡng học tập còn tệ hơn người không học.

Bạn hãy quyết đoán kịp thời!

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 11.

Đừng học tập một cách miễn cưỡng.

BỎ HỌC CŨNG LÀ MỘT LOẠI LỰA CHỌN, CÒN TỐT HƠN MIỄN CƯỖNG HỌC TẬP

Bây giờ nếu bạn chẳng tơ tưởng gì đến việc học thì hãy mau bỏ ngay đi. Đừng lãng phí thời gian.

Miễn cưỡng học tiếp không phải là một chuyện nhẹ nhàng. Chẳng bằng đi ngay đến phòng chơi điện tử hay karaoke chơi một trận cho thỏa thích. Có lúc tôi nghĩ học tập và việc hát karaoke tuy khác nhau nhưng cũng có điểm giống nhau. Thế là tôi đặt ra một “Lý luận học tập – karaoke”. Nguyên lý chỉ có một. “Nếu

anh ta không muốn hát thì đừng để cho anh ta hát.” Khi mọi người cùng đi karaoke, nhất định sẽ có người nói: “Ai da, tôi thật chẳng biết hát.” Những kẻ đa sự sẽ cố thuyết phục người không muốn hát rằng “Cứ hát một bài, một bài thôi!” Không còn cách nào khác, người không biết hát ngao ngán lật quyển mục lục các bài hát hồi lâu, mãi vẫn không chọn được sẽ hát bài nào, thật là mất thời gian. Tôi đi hát karaoke, chọn bài hát rất nhanh. Cứ hết bài này đến bài khác. Người muốn hát mà cứ để thời gian lãng phí bởi những người không muốn hát thì thật đáng tiếc.

Chút thời gian này thay vì để ép người không muốn hát phải hát, thì thà để cho người thích hát được hát thỏa thích còn

hơn.

Việc học cũng giống như vậy. Để cho những người muốn học đi học là tốt nhất. Người nào đã không muốn học thì cũng chẳng nên ép anh ta học. Có người cho rằng học tập là một loại nghĩa vụ. Ý nghĩ này là một sai lầm lớn. Học tập không phải là nghĩa vụ mà là quyền lợi. Người không muốn học là người đã từ bỏ quyền lợi học tập của mình. Không nên để cho người đã từ bỏ quyền lợi học tập tiếp tục học tập. Để cho người không muốn học tiếp tục học thì thật đáng tiếc, vì đây chính là một sự lãng phí thời gian và nhân tài. Bạn có thích học tập không? Hay là, bạn có ghét việc học không? Xin hãy nói thật lòng, không cần phải che giấu dấu giếm gì cả. Nếu không thích thì

bạn cứ nói là không thích. Bởi vì bạn nghĩ là không thể không học, nên việc học tập lại càng trở nên đáng ghét nơi bạn. Thực ra thì không cần phải lo nghĩ. Không thích thì không nên học. Chẳng lẽ không học thì không thể sống tiếp được sao? Điều này thực là một sự lừa dối ghê gớm. Cho dù không học, xem ra còn có thể sống tốt hơn. Cho nên, ép buộc một người không muốn học phải học là một hành vi sai lầm. Trong việc học tập thì chỉ có người muốn học mới hưởng được quyền lợi khi tận tâm học tập.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 12.

Bình tĩnh suy nghĩ xem bản thân mình có thực sự thích học hay không.

CÁI BẠN GHÉT KHÔNG PHẢI LÀ HỌC TẬP MÀ LÀ TRƯỜNG HỌC HAY THẦY CÔ

Bạn ghét việc học ư?

Một số người tự cho rằng rất thích học tập, kỳ thực thì trong lòng lại ghét học tập.

Họ cưỡng chế tâm tính mình bằng cách ám thị.

Nếu bạn ghét học tập thì không thể có cách nào ép buộc mình trở nên thích học được. Ngược lại cũng vậy.

Cũng có người trong lòng rõ ràng không phải là ghét học tập, nhưng vẫn cứ khẳng khẳng cho rằng mình rất chán ghét việc học tập. Đây là câu chuyện khiến người ta cảm thấy ân hận, hối tiếc. Có 3 lí do để tin chắc rằng mình chán ghét việc học. Thứ nhất là bởi vì ghét giáo sư, một người thích hay không thích học tập phần đông là do ảnh hưởng từ giáo sư.

Xin bạn hãy thử nhớ lại những môn học mình thích và không thích. Những môn học bạn thích rõ ràng là do bạn thích vị giáo sư dạy môn đó, và môn bạn không thích là do bạn không thích vị giáo sư dạy môn đó. Bạn sẽ không vì thích môn học đó mà thích vị giáo sư dạy môn đó.

Nhưng rất có khả năng vì thích vị giáo

sư đó mà bạn thích luôn môn học đó.

Thông thường cũng sẽ có trường hợp như thế này: bạn vốn rất thích một môn học, nhưng không may gặp phải một vị giáo sư không ăn ý mà dần dần trở nên ghét luôn cả môn học đó. Bạn có bao giờ thấy rằng, mình rõ ràng chỉ là ghét một vị giáo sư nhưng lại cho rằng bẩm tính mình vốn không thích môn học đó?

Lí do thứ 2 của việc bạn cho rằng mình ghét giáo sư chính là vì bạn ghét trường học. Trong trường học có không biết bao nhiêu là nội quy. Bản thân trường học rõ ràng là một thứ chế độ áp đặt chẳng lấy gì làm hứng thú. Nhưng trường học chỉ là nơi để bạn học tập, chứ không phải là mục đích của bạn. Đừng chỉ vì mình

ghét trường học mà cho rằng mình ghét
luôn cả việc học.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 12.

Học tập không chỉ ở trong tháp ngà.

VIỆC HỌC TỪ NAY SẼ KHÔNG CÒN NẪM TRONG PHẠM VI THI CỬ, CŨNG KHÔNG TÌM ĐƯỢC ĐÁP ÁN CHÍNH XÁC

Lí do thứ 3 khiến bạn ghét việc học đó là vì bạn ghét thi cử.

Cái mà bạn cho rằng ghét học tập, lẽ nào lại không phải là ghét những kỳ thi đó sao?

Sau khi bạn đã hòa nhập với xã hội, các kỳ thi cũng sẽ không mất đi. Nhưng những kỳ thi ngoài xã hội và trong trường học hoàn toàn không giống nhau.

Những kỳ thi ngoài xã hội không có giới hạn. Ở trường học, giới hạn của bài thi vừa công bố xong, các bạn chắc chắn sẽ ầu trĩ mà la to hét to rằng: “ Trời ơi nhiều quá!” Nhưng những bài thi ngoài xã hội thì sẽ không có những chuyện giới hạn quá rộng như thế này nữa.

Bởi vì sẽ chẳng có ai chỉ định giới hạn cho bạn. Mà bài thi cũng không có đáp án chính xác. Nói cách khác, đáp án chính xác không chỉ có một. Đáp án chính xác đôi khi có tới mấy cách. Đáp án chính xác phải do tự bạn sáng tạo ra. Bạn học tập từ bây đến nay chỉ để mong đợi giáo sư cho đáp án chính xác. Còn giáo sư thông qua việc chấm điểm các câu trả lời của sinh viên mà xác định xem ai là sinh viên xuất sắc.

Nhưng từ đây trở đi, việc học của bạn sẽ là mong sao đến giáo sư cũng không thể nghĩ ra đáp án mới. Việc học của bạn từ đây trở đi sẽ hoàn toàn không giống với từ trước tới nay. Phương cách hạn chế phạm vi trong thi cử với đáp án chính xác để chọn ra những sinh viên ưu tú giờ đây đã làm cho họ trở nên chỉ giống như những anh hùng vô dụng.

Lấy chiến tranh làm ví dụ, thì việc học thực sự giống như một cuộc chiến tranh du kích. Trong chiến tranh du kích chỉ có những người như Lan Bác mới có cơ may sống sót.

Cho đến lúc này thì những sinh viên luôn bị xem là yếu kém cũng có cơ hội làm một cú đổi đời.

Điều này không chỉ đúng trong học tập, mà cũng đúng với những người đang làm việc trong xã hội. Đây là một sự thay đổi quy tắc học tập. Sau khi vào đại học, bạn hãy chú ý sớm thay đổi quy tắc học tập theo cách này. Nếu bạn vẫn chưa ý thức đến việc phải thay đổi theo quy tắc học tập mới này, thì khi ra đời, đến lúc tìm việc làm, bạn sẽ phải vác theo những câu trả lời mẫu cho buổi phỏng vấn trực tiếp.

Cách học tập được giới hạn phạm vi trong thi cử với những đáp án chính xác không thích hợp khi làm việc trong xã hội.

Và lúc này chính là lúc để bạn chấm dứt cách học đó đi.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 14.

Nên có một quyển bài tập không có đáp án.

SOẠN MỘT QUYỂN TỪ ĐIỂN CHO RIÊNG MÌNH

Lúc tôi nộp luận văn, giáo sư Tây Giang nhìn rồi nói: “ Ô, có cái đáng nói đây”.

Trái tim đang treo lơ lửng của tôi cuối cùng đã được hạ xuống. Giáo sư còn nói thêm một câu, rằng ngoài ra, còn phải làm một quyển từ điển cho riêng nội tâm mình nữa.

Thật là một câu nói ý vị sâu xa. Chuyên môn của giáo sư Tây Giang đại thể là nhân loại học.

Nói “đại thể” vì bộ môn nhân loại học này còn chia làm rất nhiều phần nhỏ, khó mà gọi tên cụ thể. Nhân loại học đại thể phân thành 2 hướng, nhân loại học hình chất nghiên cứu hình thể và tính chất bộ xương và nhân loại học văn hóa lấy văn hóa làm chủ thể. Trong nhân loại học văn hóa, bộ môn nghiên cứu ngôn ngữ gọi là nhân loại học ngôn ngữ. Giáo sư Tây Giang là chuyên gia nhân loại học ngôn ngữ. “Làm một quyển từ điển cho riêng nội tâm của mình.” Nghe ra thì đúng là thuật ngữ của một chuyên gia nhân loại học ngôn ngữ.

“Từ điển cho chính mình”, điều này rất cuộc có nghĩa là gì? Có nghĩa là hình thành thế giới quan của riêng mình. Cố gắng hết sức để có được ý kiến, quan

điểm riêng độc đáo của mình.

Bình thường, chúng ta đều sống trong thế giới từ điển của người khác. Trong từ điển thường có ghi rõ những nhận thức phổ biến của mọi người. Nhưng bạn phải dùng ngôn ngữ của chính mình để đặt những ý kiến, quan điểm của mình thành những định nghĩa. Đặt ra những định nghĩa có nghĩa là hình thành nên ý kiến, quan điểm của bạn. Đây là một quá trình nhận thức.

Dùng ngôn ngữ để đặt ra những định nghĩa cho sự vật là một quá trình nhận thức thế giới, cũng là sự hình thành thế giới quan. Những người khác nhau nhìn phong cảnh cũng khác nhau. Cái mà người ta nhìn thấy không phải là hiện thực, mà là những cách giải thích. Đối

với những con người khác nhau thì hiện thực cũng khác nhau, là do những cách giải thích đã khác nhau.

Người ta thường nhìn thế giới bằng nhãn quan của mình thông qua một số cách giải thích nào đó. Không có sự giải thích thì thế giới sẽ không tồn tại một vật gì cả, và cũng chẳng có buồn vui.

Như trên đã nói, học tập không phải là một loại nghĩa vụ, mà là quyền lợi. Không riêng gì học tập, thực sự ra thì trên đời này chẳng có việc gì đáng gọi là nghĩa vụ. Cái gọi là nghĩa vụ chẳng qua chỉ vì phải làm những việc không thích làm mà cho là nghĩa vụ.

Trên thế giới cũng không có cái gọi là những hiểu biết thông thường – thường

thức.

Những cái gọi là đạo đức chẳng qua cũng chỉ là do người ta tưởng tượng ra, vì có đạo đức sẽ khiến cho cuộc sinh tồn này dễ dàng hơn một chút, cho nên mọi người đã đều tự giác tuân theo. Những lời thăm hỏi xã giao trong thư viết hay không viết ra cũng như nhau. Nhưng sau khi viết xong những lời ấy thì nội dung chính của bức thư sau đó có thể được đề cập đến một cách thuận tiện hơn. Cũng có thể nói rằng làm như vậy là để tránh cho người ta khỏi phải nói mình là một kẻ thiếu lịch sự.

Bây giờ thì tại sao lại phải có tiếng Phổ thông? Thực ra thì người ta vốn không cần phải nói tiếng Phổ thông. Nhưng nếu nói tiếng Phổ thông thì sẽ không bực

lộ cái thân phận quê mùa của mình. Mặc dù không có một quy định nào là bắt buộc, nhưng thế giới đã diễn ra theo chiều hướng đó, để cho thế giới tham đắm, đơn điệu được sinh động hơn chút ít. Đây chính là quá trình nhận thức.

Ví dụ như nói “ Thế nào là thiên tài?” “ Thiên tài chính là người khi còn trẻ có thể gặp được các thiên tài.” Đây là dòng giải thích từ Thiên tài trong từ điển của riêng tôi.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 15.

Soạn một quyển từ điển cho riêng mình.

NHỮNG GÌ HỌC ĐƯỢC Ở ĐẠI HỌC CÓ ÍCH CHO SUỐT CUỘC ĐỜI

Có những người không tập trung ôn tập trước kỳ thi vì họ cảm thấy ôn tập trước kỳ thi thực sự cũng chẳng học hỏi thêm được điều gì.

Nếu sự việc chỉ là để đối phó và sau đó cũng chẳng còn cần thiết nữa thì chẳng ai muốn tập trung sức cố gắng.

Còn đối với những việc không chỉ là lợi ích trước mắt mà còn có thể mang đến lợi ích cho cả cuộc đời thì chúng ta tự nhiên sẽ nỗ lực mà giành lấy.

Những gì học được ở đại học cũng giống như vậy. Cứ nghĩ những kiến thức này về sau khi đã vào xã hội vẫn còn có ích thì tự khắc sẽ phải cố gắng mà chăm chỉ hơn.

Ngày tôi tốt nghiệp, Sâm Phồn Cửu Di đến dự lễ tốt nghiệp. Anh ta là một đàn anh nổi tiếng trong lĩnh vực kịch nghệ.

Đêm trước ngày tốt nghiệp, tôi ở lại khoa Văn học. Chỗ tôi ở chỉ cách phòng học một bức tường, chỉ cần một phút đã có thể có mặt. Ngày hôm đó, tôi còn đang tán gẫu với vài người bạn ở chung thì nghe từ phía trường vang đến tiếng cười nói ồn ào khác thường. Thực sự thì tôi không có hứng thú mấy với lễ tốt nghiệp. Nhưng mọi người bảo đi xem

thử xem sao, thế là tôi cũng đi, chân còn mang dép lê.

Có ngờ đâu khi đến đó, không khí thật quá sôi động, chỗ ngồi ở cả 2 dãy lầu đều kín cả. Các sinh viên tốt nghiệp mặc Âu phục, thắt cravat. Đôi dép lê của tôi thật nổi bật bên cái núi âu phục và cravat đó. Tôi đi dép lê đứng trong hành lang, lắng tai nghe những lời phát biểu của các diễn giả trên khán đài. Lời phát biểu của Sâm Phồn để lại nơi tôi những ấn tượng sâu sắc. “ Những gì chúng ta đã tận lực học được ở đây (đại học) khi vào xã hội há đều chẳng sử dụng được chút gì ư?” Cả hội trường cười ầm lên. Cái từ “xã hội” so với việc học tập bao hàm ý nghĩa gian khổ hơn gấp nhiều lần. Cho nên, tôi cho rằng, Sâm Phồn đang

dùng cách nói ngược để gửi đến mọi người một thông điệp rằng đừng nên bỏ cuộc và phải luôn luôn cố gắng.

Cho đến bây giờ tôi vẫn còn sử dụng quyển tập ghi chép từ hồi học với giáo sư Tây Giang. Mỗi lần gặp phải vấn đề, tôi đều mở tập ra xem lại. Bây giờ, dòng suy nghĩ về các vấn đề của tôi phần lớn hình thành từ thời tôi hãy còn ở đại học. Những gì học được ở thời đại học thì chúng ta không nên lãng phí.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 16.

Biết không thể làm mà vẫn làm.

BÍ QUYẾT TRỞ THÀNH THIÊN TÀI: CÓ CÔNG MÀI SẮT CÓ NGÀY NÊN KIM

Bạn có cảm thấy mình là thiên tài không?

Không thể nói quả quyết.

Nhưng cũng không thể nói quả quyết bạn không phải là thiên tài.

Nếu bạn rõ ràng là thiên tài mà bạn vẫn không biết điều đó thì thật đáng tiếc thay cho bạn.

Đã cố gắng rồi, nhưng cũng không nhất định sẽ có thể trở thành thiên tài.

Nhưng, bất luận là loại tài năng gì mà không có sự tích lũy trau dồi miệt mài chăm chỉ thì cũng không thể tạo nên thành quả.

Không có thiên tài nào mà chỉ có một tác phẩm nổi tiếng.

Ví dụ như, nếu Tất Gia Tổ chỉ có một bức tranh để làm nên tên tuổi của ông ta, thì bức tranh đó cũng chẳng thể nào bán được. Giới buôn tranh không thể giàu chỉ với một bức tranh như vậy.

Mười bức ư? Không đủ. Một trăm bức? Vẫn không đủ. Thế mới gọi ông ta là thiên tài. Đã là thiên tài thì phải trọng cả chất lượng lẫn số lượng. Không có thiên tài chỉ trọng chất lượng.

Bạn vẫn đang là một thiên tài vô danh đấy.

Hãy nhân lúc này mà bắt đầu tích lũy.

Tất Gia Tổ đã vẽ 80.000 bức tranh. Tám mươi ngàn bức, thực không phải là một con số nhỏ! Tất Gia Tổ thọ 90 tuổi, từ 10 tuổi ông bắt đầu vẽ tranh. Ông đã vẽ 80.000 bức tranh trong 80 năm, có nghĩa mỗi năm ông vẽ 1.000 bức. Một năm 1.000 bức, nghĩa là một ngày 3 bức. Tám mươi năm, bút vẽ làm việc không ngừng nghỉ. Không chỉ dành thời gian sáng tác tranh sơn dầu, Tất Gia Tổ còn tham gia ở lãnh vực điêu khắc và nặn tượng. Bởi vì là thiên tài, cho nên ông đã có thể sáng tác một số lượng tác phẩm lớn như vậy. Thực ra phương pháp học tập hiệu quả nhất chính là phải tích

lũy được nhiều nhất. Nói tóm lại cái làm nên tài năng chính là phương pháp học tập hiệu quả nhất, kỳ thực đây cũng là phương pháp học tập không có hiệu quả nhất.

Đầu tiên là tích lũy về lượng. Có lượng tích lũy rồi thì mới có thể có sự chuyển biến về chất. Mỗi một lần chăm chỉ, cố gắng, xem ra thật nhỏ bé không đáng kể. Nhưng ngày này qua tháng khác, cuối cùng bạn sẽ đi đến thành công. Điều này thật giống như khi bạn chơi cờ đen trắng, thông được một nước sẽ sẽ thông được cả ván cờ.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 17.

Có công mài sắt có ngày nên kim.

TÌM ĐƯỢC VIỆC MÌNH MUỐN LÀM TRƯỚC KHI TỐT NGHIỆP, BẠN NHẤT ĐỊNH SẼ THỰC HIỆN ĐƯỢC ƯỚC MƠ CỦA MÌNH

Khi học về chuyên môn kịch nghệ, tôi đã từng mơ trở thành một đạo diễn điện ảnh.

Ở Mỹ, những sinh viên muốn làm đạo diễn thường chọn chuyên ngành điện ảnh.

Sinh viên Mỹ và sinh viên Nhật Bản có một điểm không giống nhau. Sinh viên Mỹ khi ghi tên dự thi đại học đã quyết

định được nghề nghiệp tương lai của mình.

Nói chung không ai vào đại học khi vẫn chưa chọn được nghề nghiệp cho mình.

Ở Nhật Bản thì ngược lại. Phần lớn sinh viên cho tới khi tốt nghiệp vẫn chưa rõ mình muốn làm công việc gì. Đây là hiện trạng của Nhật Bản, và cũng là một sự việc không thể khác được.

Không rõ mình muốn làm gì không phải là trách nhiệm của bạn. Bởi hệ thống giáo dục Nhật Bản đã là như vậy.

Hỏi một sinh viên đang tìm việc làm muốn làm việc gì trong tương lai, thì bản thân câu hỏi đã là một sai lầm. Hỏi một sinh viên chưa từng nghĩ đến việc

muốn làm gì trong tương lai thì cũng như không. Vị giám khảo hỏi câu hỏi này kỳ thực cũng chẳng đặt nhiều mong đợi vào câu trả lời của thí sinh.

Sinh viên Nhật Bản trong khi vẫn chưa nghĩ xong mình muốn làm gì bèn tùy tiện vào làm ở một công ty nào đó, sau đó mới từ từ nghĩ đến vấn đề này. Điều này cũng giống như kéo dài thời hạn thanh toán. Trước hết thì mượn một khoản tiền để chi dùng, sau đó mới từ từ nghĩ cách trả. Vào công ty làm việc rồi thì bận rộn túi bụi. Đợi đến lúc nghĩ lại xem lúc trước mình muốn làm gì thì đã sắp sửa về hưu. Đây chính là cuộc sống của người Nhật Bản.

Không chỉ riêng các bạn, tất cả các sinh viên Nhật đều như vậy. Các bạn thực ra

cũng chưa từng nghiêm túc mà nghĩ xem mình thực muốn làm công việc gì. Tư tưởng bạn giờ không cho phép bạn nghĩ đến việc mình muốn làm, mà chỉ có thể nhận những việc người ta sắp đặt bố trí cho bạn mà thôi. Có lẽ bạn sẽ nghĩ, nếu mình sinh ra ở Mỹ chắc có thể tốt hơn. Nhưng, bạn cũng đừng nên nghĩ như vậy. Ở nước Nhật nơi mà chẳng ai từng nghĩ mình muốn làm gì, ngày nào bạn tìm được niềm say mê nơi mình thì ngày ấy bạn đã có thể thực hiện được mơ ước của mình.

Ở Mỹ muốn thực hiện được mơ ước chẳng phải là chuyện dễ dàng. Mỗi người đều ôm ấp một giấc mơ. Nhưng ở Nhật, trong khi mọi người đều đang mơ màng, chỉ cần bạn chú tâm một chút thì

bạn đã có thể trả lời được câu hỏi của mình, đó là bạn muốn làm việc gì trong tương lai. Chẳng có nơi nào có nhiều cơ hội như ở Nhật Bản. Đây là điều tôi muốn nói nhất trong quyển sách này. Hiện giờ có việc nào bạn muốn làm không? Không có cũng không sao. Bây giờ vẫn chưa có việc muốn làm cũng chẳng sao. Chỉ cần trước khi tốt nghiệp bạn tìm được việc mình muốn làm, thì bạn nhất định sẽ thực hiện được mơ ước của mình.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 18.

Cho dù đã thôi học cũng vẫn có việc có thể làm.

SỰ CHĂM CHỈ VÀ LƯỜI BIẾNG Ở ĐẠI HỌC NHẬT BẢN KHÁC XA Ở ĐẠI HỌC MỸ

Trước khi nói đến đại học Nhật và Mỹ, hãy nói đến sự khác biệt giữa hai phương pháp học tập.

Có người nói, sinh viên Nhật trước khi vào đại học đã chăm chỉ, còn sinh viên Mỹ thì vào đại học rồi mới bắt đầu học.

Ở Nhật Bản thì vào đại học khó, còn ở Mỹ thì tốt nghiệp đại học khó. Điều này là sự thật. Ở đại học Mỹ, những sinh viên có khả năng tốt nghiệp chỉ còn một

số ít. Việc quản lý chương trình môn học ở đại học Mỹ rất nghiêm khắc. Sau mỗi buổi học là hàng đống bài tập.

Mỗi tuần giáo sư luôn phát cho hàng loạt mục lục sách tham khảo đầy cộp, trước mỗi buổi giảng phải đọc xong những phần liên quan và nộp một bài báo cáo.

Giáo trình cũng không chỉ đơn giản là nội dung những gì giáo sư giảng trên lớp, và mỗi ngày đều phải chuẩn bị đủ thứ trước khi lên lớp.

Kết quả thi cử nếu không đạt yêu cầu thì tự mình hại mình, gây ông đập lưng ông, giáo sư chẳng chút thương hại.

Tuy vậy, chỉ cần là sinh viên của những

đại học nổi tiếng miền Đông như Havard, và có kết quả tốt nghiệp hạng ưu, khi tốt nghiệp sẽ được xếp vào danh sách những nhà quản lý dự bị, vừa vào làm việc đã được hưởng chế độ thư ký cũng như có văn phòng làm việc riêng.

Đại học Nhật Bản thì lo ngại rằng nếu có sinh viên không chăm chỉ trong trường thì sẽ thêm phiền phức, cho nên mắt nhắm mắt mở, cho học theo học phần và tốt nghiệp cũng theo học phần.

Không những Văn khoa mà Y khoa cũng như vậy. Chẳng thấy ai chỉ trích loại hành vi kiếm lợi này. Thế là dứt khoát sau khi nhập học một năm sẽ cấp bằng tốt nghiệp cho những học sinh không muốn học cho xong chuyện.

Như vậy làm sao có thể giữ gìn, bảo vệ bầu không khí siêng năng học tốt trong trường học.

Bằng tốt nghiệp đại học Nhật Bản do vậy chẳng có chút giá trị.

Chế độ học đường Nhật chỉ bắt đầu có thay đổi lớn vào thời gian Đại chiến Thế giới thứ hai. Hiện nay số sinh viên Nhật đã nhiều hơn số học sinh trung học Nhật chế độ trước.

Nhưng về mặt trình độ mà nói, số sinh viên đại học Nhật hiện nay chỉ tương đương số học sinh tiểu học Nhật ngày trước.

Có một thời kỳ, có người thà bỏ ngang đại học, chứ không đợi tốt nghiệp, vì

cho rằng không đáng.

Bây giờ thì bỏ học cũng được, tốt nghiệp cũng được, vì đều không có giá trị như nhau.

Ở Mỹ, ngay cả hiện nay, bỏ học hãy còn được người ta đồng tình, cho là phải.

Thiên tài thế kỷ 20 Pier Gaitskell chính là sinh viên bỏ học của đại học Havard. Là bởi vì bằng tốt nghiệp của đại học Havard có giá trị cao, cho nên cho dù là bỏ học thì vẫn có giá trị.

Nói như vậy có nghĩa đại học Mỹ nghiêm túc hơn đại học Nhật chăng? Điều đó cũng chưa chắc. Thực ra, đại học Nhật nghiêm túc hơn đại học Mỹ. Bởi vì trong trường đại học Nhật, không

ai đốc thúc bạn học tập. So với những trường đại học có chế độ quản lý chặt chẽ, những trường chẳng quản lý gì cả xem ra còn nghiêm hơn nhiều. Bởi vì như vậy thì học sinh không thể không tự giác học tập.

Trường đại học ít bài tập về nhà nghiêm khắc hơn trường đại học nhiều bài tập về nhà. Ở trường đại học ít bài tập về nhà, khoảng thời gian không phải làm bài tập sinh viên có thể dùng để học những môn mà mình thích học. Nếu thực sự là những môn cần phải học thì những trường đại học chẳng quản lý gì cả ở Nhật tỏ ra cũng thích hợp và công bằng. Cho nên, không nên đổ tất cả trách nhiệm về việc học tập mà chẳng tạo được một thành quả nào cho chế độ giáo

dục Nhật Bản.

Đại học Nhật Bản là thích hợp nhất cho những người tự học. Đại học Mỹ và đại học Nhật, rốt cuộc thì nơi nào có thể thể hiện rõ nhất sự khác biệt giữa sinh viên chăm chỉ và không chăm chỉ? Câu trả lời là: đại học Nhật Bản.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 19.

Đừng quên học bài, làm bài tập.

COI VIỆC HỌC TẬP CẦN NHIỀU CỐ GẮNG VÀ ĐẦY THỬ THÁCH LÀ CÔNG VIỆC CỦA BẠN

Khoa Văn của Trường đại học Tảo Đạo
Điền không có chuyên ngành điện ảnh.

Trong ngành kịch nghệ, sinh viên điện
ảnh và hí kịch học chung.

Người học điện ảnh không chỉ học điện
ảnh, còn phải học hí kịch, điều này giúp
ích rất nhiều cho công việc sáng tác về
sau. Việc không chia điện ảnh thành một
ngành học độc lập mà xếp chung với hí
kịch hàm chứa một ý đồ đặc biệt. Rất

nhiều năm sau đó tôi mới thực sự ý thức được ý đồ này.

Giáo sư hướng dẫn môn điện ảnh mà tôi rất thích tên Điện Xuyên Trường Trị nói: “Người làm phim cũng vậy mà người xem phim cũng vậy, không chỉ phải xem phim, còn phải xem rất nhiều loại hình nghệ thuật ưu tú khác như ca múa, văn nghệ, ba lê”.

Nếu không làm như vậy sẽ không làm được những bộ phim thực sự đúng ý nghĩa.

Chuyên ngành hí kịch của đại học Tảo Đạo Điền có những nét đặc trưng không giống với những đại học khác. Đó chính là bắt buộc phải học những kiến thức lý luận.

Những đại học chuyên ngành hí kịch thường chia làm 2 loại, loại chú trọng luyện tập thực tiễn biểu diễn và loại chú trọng lý luận.

Chuyên ngành hí kịch của đại học Tảo Đạo Điền thuộc loại thứ 2. Và sinh viên chuyên ngành điện ảnh cũng thuộc loại hình lý luận.

Nói thật, điều này thật vô cùng gian khổ cho những sinh viên chọn hí kịch hay điện ảnh làm nghề nghiệp tương lai của mình. Bởi vì họ muốn được sớm thành tài, đương nhiên cũng muốn sớm được thử nghiệm bản lĩnh, tài năng.

Càng không muốn chỉ là một nhà bình luận mà là một tác gia, thì lại càng muốn sớm được tham dự vào thực tế. Không

phải nói rằng đại học Tảo Đạo Điền đã phủ nhận thực tiễn. Nhưng là đã để cho mọi người tự do thể nghiệm thực tiễn. Đây chính là phong cách của khoa hí kịch Trường đại học Tảo Đạo Điền.

Đương nhiên, vẫn có rất nhiều sinh viên thể nghiệm thực tiễn bên ngoài trường học. May mà có chút thực tiễn này, tôi tuy rằng học điện ảnh, nhưng không chỉ học điện ảnh mà còn học hí kịch.

Nhật Bản có rất nhiều loại hình nghệ thuật, bao gồm nghệ thuật dân tộc cổ đại, năng, cuồng ngôn, nhân hình tịnh lưu ly, ca vũ kỹ, kịch cận đại, kịch hiện đại, nhảy múa ...

Thông qua học tập, tôi không những hiểu được ở phương Tây, phim nhiều tập

phát triển từ bi kịch Hy Lạp, lại còn được làm quen với các loại hình hí kịch của Anh, Pháp, Nga và kịch cận đại. Những môn học này khi học đòi hỏi thật nhiều cố gắng, nhưng về sau rất có ích. Có lẽ ngay bây giờ bạn không thể nào thấy được những lợi ích to lớn của nó.

Để thực sự cảm nhận được cái hay của nó thì phải đợi một thời gian rất lâu. Điều này cũng giống như sự khác biệt giữa phương pháp điều trị bệnh theo Đông y và Tây y. Phương thức điều trị theo Tây y là nhìn thấy hiệu quả ngay tức thì, còn theo Đông y thì phải chờ một thời gian. Để trở thành một niềm say mê thì cách học tập theo phương thức điều trị Tây y tương đối tốt.

Nhưng nếu để chọn làm một nghề

nghiệp suốt đời thì nên chọn cách học tập theo phương pháp Đông y.

Học tập, xem ra giống như đi một con đường dài, kỳ thực là đi con đường đúng nhất.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 20.

Cần thực tiễn nhưng cũng cần lý luận.

DÙ MỖI THÁNG XEM 100 BỘ PHIM, TRONG BỐN NĂM CŨNG KHÔNG THỂ XEM QUÁ 4.800 BỘ PHIM

Học điện ảnh trước hết phải bắt đầu từ việc xem phim.

Có rất nhiều sách nghiên cứu điện ảnh.

Nhưng chỉ đọc sách mà học điện ảnh sẽ có những hạn chế nhất định. Có đọc bao nhiêu sách đi chăng nữa cũng không bằng xem phim. Nếu bạn chỉ nghiên cứu lý thuyết điện ảnh thôi thì đọc sách cũng được rồi.

Trong thực tế cũng có môn học nghiên cứu lý thuyết điện ảnh. Không riêng lĩnh vực điện ảnh, những môn học khác cũng thường bắt đầu từ việc nghiên cứu kiến thức từ sách vở. Học vẽ trước hết phải học ngắm tranh. Học nhạc trước hết phải học nghe nhạc. Tương tự, tôi cho rằng học điện ảnh trước hết phải học xem phim. Cho đến nay, thế giới đã có không biết bao nhiêu là phim. Cho nên trước hết phải xác định số lượng phim cần xem.

“Mỗi tháng xem 100 bộ phim.” Cho dù một tháng xem 100 bộ phim, trong khoảng thời gian 4 năm cho tới khi tốt nghiệp bạn cũng chỉ có thể xem 4.800 phim mà thôi. Nói là đã có vô số phim, thực sự cũng hơi có chút khoa trương,

nhưng điện ảnh Pháp đã có 50.000 phim; Thư viện điện ảnh New York cũng có khoảng 50.000 phim. Đây là số lượng phim hiện có! Cứ tính là mỗi tháng xem 100 bộ phim, 4 năm đại học bạn cũng chỉ có thể xem được 1/10 số phim đó thôi. Nếu phải xem hết với tốc độ 100 phim mỗi tháng, bạn phải tốn một khoảng thời gian 40 năm. Thật là một khoảng thời gian dài đằng đẳng. Xem ra thì bất luận thế nào cũng không sao đuổi kịp thiên tài xem phim Điện Xuyên Trường Trị!

Lớp đạo diễn trẻ theo trường phái mới ở Pháp đã học tập bằng cách thường đến thăm kinh đô điện ảnh Pháp. Các đạo diễn theo trường phái mới ở Mỹ thì lại học được từ điện ảnh truyền thống

những điều không ai ngờ tới. Đạo diễn điện ảnh giờ đây không còn xuất thân từ những phó đạo diễn trường kỳ nơi trường quay. Nhưng bạn cũng đừng nên sai lầm mà cho rằng một tay mới vào nghề qua một đêm có thể biến thành đạo diễn. Các đạo diễn theo trường phái mới ở Pháp cũng như Mỹ đều phải học tập bằng cách xem thật nhiều phim.

Trước hết là phải xem phim.

Những người trở thành đạo diễn điện ảnh khi còn trẻ có một điểm chung, đó là công việc xem phim, xem những phim đã có. Một đạo diễn Mỹ khi chưa thành danh làm việc trong một tiệm cho thuê băng video, ở đó ông ta đã vừa tận lực xem phim vừa học điện ảnh.

Có lẽ, những đạo diễn trẻ trong tương lai phần lớn sẽ được sinh ra từ những tiệm cho thuê phim. Từ những tấm gương đó, tôi đã quyết định mình sẽ làm gì trong 4 năm đại học. Đó là, ngoài điện ảnh ra cũng chỉ là điện ảnh mà thôi.

Quyết định làm một việc gì có nghĩa là đã chọn chính việc ấy, ngoài việc ấy ra thì không làm một việc nào khác.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 21.

Bám sát thực tế, tuần tự tiến dần lên.

TẠI SAO LƯU HỌC SINH THÍCH XEM PHIM NHẬT BẢN?

Một tháng xem một lèo 100 bộ phim liệu có quá nhiều không.

Có người nghe nhầm, hỏi, “Cái gì, 100 bộ phim? Quá nhiều đó. Như vậy thì 4 năm phải xem tổng cộng 400 phim đấy.”

Người này nghe một tháng thành một năm. Những sự nhầm lẫn như vậy là chuyện thường. Có người còn cười mũi giấu cợt :“100 bộ phim ư? Không thể được.” Anh ta nhất định là nghĩ không ra, trong một tháng làm sao có thể xem

hết được 100 bộ phim. Người thích xem phim có khi trong một mùa hè chỉ có thể xem hết 100 phim thôi. Nhưng, nếu liên tục 4 năm mỗi tháng đều xem 100 phim thì cũng chẳng phải là chuyện dễ.

Có một số người mê phim, còn một số lấy phim ảnh làm nghề nghiệp. Giữa 2 loại người đó có một sự khác biệt rất lớn. Những người học dương cầm từ lúc nhỏ có dự định trở thành nghệ sĩ chuyên nghiệp sau này không? Hay chỉ lấy đó làm điều thích thú?

Hai ý định khác nhau sẽ dẫn đến 2 phương pháp luyện tập khác nhau. Người một mùa hè xem 100 phim và người mỗi tháng xem 100 phim liên tục trong 4 năm về bản chất không giống nhau.

Không thể nói cách làm nào là tốt hơn. Điều quan trọng là phải bền lòng. Nếu dự định một tháng xem 100 phim thì cho dù một ngày xem 3 phim cũng không đủ. Nếu một ngày xem 3 phim, một tháng chỉ mới xem có 90 phim. Nếu không kịp chỉ còn cách xem thâu đêm. Thứ sáu và thứ bảy đến những rạp chiếu phim suốt đêm để xem phim suốt đêm. Không như những rạp chuyên chiếu phim mới, rạp chiếu phim kinh điển một buổi tối chiếu từ 4 đến 5 phim. Ngày thứ sáu xem 3 phim, tối xem 4 phim. Ngày thứ bảy xem 3 phim, tối 3 phim. Chủ nhật xem 3 phim. Như vậy 3 ngày có thể xem được 17 phim. Như vậy bạn ngày nào cũng như đang lên lớp giờ điện ảnh. Bất kể là thế nào, nếu có lúc một ngày chỉ xem được một phim, ngày hôm sau

phải xem 5 phim thì mới đạt chỉ tiêu, hoàn thành nhiệm vụ.

Khi ấy vẫn còn chưa có tiệm cho thuê băng video. Năm thứ nhất đại học, tôi ở chùa Cát Dương. Tiệm cho thuê đĩa hát đầu tiên ở Nhật do sinh viên đại học Lập Giáo thành lập khai trương chi nhánh số một ở Tam Ứng. Lúc đó không ai nghĩ rằng có một ngày việc cho thuê băng video sẽ rất thịnh hành ở Nhật như bây giờ.

Mọi người đều cho rằng sắp bước vào thời đại truyền hình cáp quang rồi, đầu máy video gia đình rẻ tiền cũng không còn phổ cập. Nhưng chương trình chiếu phim trên truyền hình quả là quá ít. Truyền hình vệ tinh thì là chuyện của mai sau. Chương trình phim ban đêm

cũng không nhiều. Truyền hình đêm khuya chủ yếu là những tiết mục cho người lớn. Vì lo sợ số người xem thấp nên truyền hình nói chung không chiếu phim trắng đen và phim Nhật Bản. Duy nhất chỉ có thể xem được phim Nhật vào lúc 10 giờ tối thứ bảy ở đài truyền hình Tokyo. Những sinh viên chuyên ngành kịch học điện ảnh không phải ai cũng đều ra sức xem phim như vậy. Khoa hí kịch mỗi năm chỉ có 30 sinh viên. Mỗi năm ít nhất có một sinh viên xem phim như điên. Trong số họ phần lớn là sinh viên nước ngoài. Thích xem phim cổ của Nhật nhất cũng là sinh viên nước ngoài. Xem ra thì nhiệt tình học tập giữa lưu học sinh và sinh viên Nhật Bản thực không giống nhau.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 22

Hãy kết bạn với những lưu học sinh
chịu khó học hành.

VIỆC LÝ THỨ ĐẾN MẤY ĐÃ BIẾN THÀNH CÔNG TÁC, SẼ MẤT HẾT HỨNG THỨ

Hồi trước chỉ có một tạp chí điện ảnh tên là “Bì Nhã”.

Phong cách của tạp chí điện ảnh thời trước khác hẳn bây giờ, chữ in nhỏ mà số trang cũng mỏng hơn nhiều.

Trước tiên tôi xem mục lục.

Phần mục lục giới thiệu các bộ phim mới chiếu tại các rạp ở Tokyo và vùng phụ cận.

Bạn có biết có bao nhiêu bộ phim không ?

Bây giờ có 560 bộ phim.

Thấy bộ phim nào mình đã xem thì gạch đi.

Đồng thời phân loại những bộ phim thích xem với những bộ phim cần nghiên cứu kỹ.

Những bộ phim thích xem thì khỏi cần nói.

Còn những bộ phim cần nghiên cứu kỹ, thì trước tiên chọn ra các bộ phim cổ điển.

Giữa các bộ phim trước chiến tranh và sau chiến tranh, thì ưu tiên cho các bộ

phim tiền chiến.

Giữa các bộ phim màu và bộ phim đen trắng, thì ưu tiên cho các bộ phim đen trắng.

Giữa các bộ phim có tiếng nói và bộ phim câm, thì ưu tiên cho các bộ phim câm.

Vì sao phải lựa chọn như thế ?

Đó là vì những bộ phim cổ điển đã trải qua thử thách của thời gian, những gì ưu tú đều được giữ lại. Những bộ phim tầm thường thì đã sớm bị đào thải.

Trong khi các bộ phim mới thì hay dở còn lẫn lộn.

Cho nên cái khác nhau giữa nhà nghiên

cứu chuyên nghiệp và người nghiệp dư là ở chỗ có xem các bộ phim cổ điển hay không.

Khóa học hí kịch, sinh viên các khoa khác đều có thể dự thính.

Khi giáo sư Sơn Bản Hỉ Cửu diễn giảng về “Lịch sử điện ảnh”, thì giảng đường lớn ở khoa Văn không còn một chỗ trống.

Sinh viên Khoa hí kịch đến nghe đã đành, sinh viên các khoa chính trị kinh tế học, khoa Pháp văn cũng đến nghe chật ních hội trường.

Giáo sư Sơn Bản Hỉ Cửu diễn giảng về “Lịch sử điện ảnh”, từ ngày ra đời đến năm 1927 (năm Thiệu Hòa thứ hai).

Tiêu đề luận văn của tôi là “Đặc trưng của các bộ phim của Nhật Bản hoàn tất thời kỳ nghệ thuật điện ảnh câm của điện ảnh thế giới”.

Một đề tài rất cơ bản, và cũng rất hay.

Nghiên cứu điện ảnh, lịch sử điện ảnh là chủ đề lý thú nhất.

Nhưng đối với những sinh viên các khoa khác, ngay cả sinh viên khoa hí kịch, cũng đều cho là môn học khô khan.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 23.

Hãy học tập những tác phẩm cổ điển.

HIỂU RA SỰ VÔ TRI CỦA MÌNH TỨC LÀ ĐÃ TIẾN BỘ

Làm tốt công việc mình hứng thú hoàn toàn không có nghĩa sẽ làm tốt nghề nghiệp suốt đời của mình.

Khi tôi diễn giảng, có người đã hỏi tôi về vấn đề đó.

“Tiên sinh Akihiro có cảm tưởng gì về bộ phim ...”

Phần lớn người ta hỏi tôi về bộ phim đang lên cơn sốt ở các rạp.

“Tôi chưa xem bộ phim ấy, nên không thể bình luận bừa”.

“Thế còn bộ phim ... ?”

“Bộ phim đó tôi cũng chưa xem, không thể nói gì được”.

Người hỏi đắc thắng, nhận xét : “Thật là bất ngờ, hóa ra tiên sinh Akihiro hàng ngày không hề xem phim”.

Người ấy thực ra chỉ hỏi cho có chuyện, còn chỉ muốn thể hiện mình đã xem bao nhiêu bộ phim. Là người mê xem phim, đã xem bộ phim mình thích, như thế là đủ.

Nhưng đối với người coi điện ảnh là nghề nghiệp, thì phải nghiên cứu mọi bộ phim.

Không được thiên về sở thích riêng, bộ phim nào cũng phải học. Tuy thừa biết trên thế giới có quá nhiều bộ phim,

nhưng vẫn cứ phải học.

Bất kể học thứ gì, nếu người học tự mãn, thì chứng tỏ sở học của người ấy còn rất hạn hẹp, không thể tiến xa.

Càng học càng cảm nhận sự vô tri của mình.

Mà càng cảm nhận sự vô tri, thì càng đi sâu nghiên cứu.

Chính là câu : “Ngoài đỉnh núi này có đỉnh núi khác cao hơn”.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 24.

Phải nhớ kỹ đây là chuyên môn của bạn, chứ không phải chỉ là hứng thú.

RẠP CHIẾU PHIM DANH HỌA

Sau khi lên danh sách các bộ phim cổ điển, tôi đến các rạp chiếu phim để xem. Chỉ có vài rạp chiếu các bộ phim cũ.

Trước hết là Trung tâm điện ảnh Kinh Kiều, nằm trong khuôn viên Bảo tàng Mỹ thuật cận đại.

Tôi hầu như mỗi ngày tới đó mấy lần.

Khi tôi đã tốt nghiệp đại học, thì Trung tâm ấy bị hỏa hoạn thiêu rụi.

Phim nhựa dễ cháy. Rạp chiếu phim là nơi rất dễ xảy ra hỏa hoạn.

Trung tâm điện ảnh chiếu phim ngày 2 buổi, buổi 3 giờ và buổi 6 giờ 15 phút.

Trung tâm điện ảnh thực hiện hạn chế số lượng khán giả, không để khán giả đứng xem; rạp hết chỗ ngồi thì không ai được vào thêm.

Ngày chiếu các bộ phim của đạo diễn Italia Fellini, từ 9 giờ sáng người ta đã xếp hàng, cho đến gần tối vẫn đông.

Tôi vào xem được không phải dễ. Cũng phải đứng xếp hàng từ 9 giờ sáng đến 6 giờ chiều. Hôm ấy tôi chỉ xem được một bộ phim.

Hiện nay các quầy cho thuê băng video nhan nhản, muốn xem phim tha hồ, thật là tiện lợi. Hồi tôi học điện ảnh, vé xem

phim đến 140 yên. Món mì thịt pizza của Italia 250 yên.

Có hôm chiếu các bộ phim của Pháp có phụ đề tiếng Anh.

Ngoài Trung tâm điện ảnh, tôi thường tới xem phim ở rạp chiếu phim Danh Họa. Rạp này chuyên chiếu lại một số bộ phim cũ, giá vé chỉ bằng nửa so với rạp chiếu phim khác.

Sau này mỗi khi thuê băng video về nhà xem, tôi bất giác lại nhớ đến rạp chiếu phim Danh Họa, cái rạp chiếu phim thân thiết đã dạy tôi biết bao nhiêu điều.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 25.

Tìm một chốn cho riêng mình.

NGHE GIẢNG CHƯA ĐỦ. MƯỢN TẬP CỦA NGƯỜI KHÁC ĐỂ HỌC HỎI THÊM NHIỀU ĐIỀU

Từ chùa Cát Tường, tôi dọn vào ở trong trường đại học.

Khoa Văn điểm danh rất nghiêm.

Vắng mặt một lần không phép thì khó mà lấy được học phần.

Phòng học của môn hí kịch thường là kịch trường hoặc rạp chiếu phim. Giả sử không đi nghe giảng, còn có thể chìa vé ra điểm danh.

Cùng một trường đại học Tảo Đạo Điền, song sinh viên các khoa Chính trị kinh tế, Pháp lý, có thể không cần đi nghe giảng, tự nghiên cứu rồi thi lấy học phần là được.

Có sinh viên vừa học vừa đi làm thêm cho các công ty bên ngoài. Rõ ràng họ từ thành phố khác đến học, song lại không ở trong ký túc xá của nhà trường, mà thuê chỗ trọ bên ngoài.

Đến kỳ thi họ mới vào trường, mượn tập của những sinh viên đi nghe giảng để học.

Lạ thay, so với những sinh viên chăm chỉ đến lớp nghe giảng, kết quả thi của những anh đi mượn tập lại cao hơn.

Thế gian có những chuyện ngược đời như thế đấy.

Những sinh viên không đến lớp nghe giảng, thường ngày không chăm học. Cho nên gần đến kỳ thi, họ dồn sức vào việc học. Còn những sinh viên ngày ngày chăm chỉ đến lớp nghe giảng, cho rằng mình đã học đủ rồi. Thực ra nghĩ thế là lầm.

Chăm chỉ đến lớp nghe giảng chưa phải là học tập. Học tập thật sự diễn ra sau khi nghe giảng. Khi nghe giảng cứ tưởng là mình đã học tập, đâm ra hạ thấp hiệu suất nghe giảng.

Rạp chiếu phim ở trung tâm thành phố. Từ chùa Cát Tường tôi cứ phải vội vội vàng vàng đến rạp xem phim, xong rồi

chạy đến trường nghe giảng. Nhiều buổi không kịp, hoặc lắm lúc bài giảng đổi sang ngày khác. Thế là uổng công tôi chạy đến trường.

Sống ở trong trường, nếu bài giảng đổi sang ngày khác, tôi sẽ tùy cơ ứng biến.

Để học tập tốt, tôi xin tiết lộ vài bí quyết.

Học ở khoa nào điểm danh không nghiêm, thì khỏi cần sống ở trong trường.

Học ở khoa nào điểm danh rất nghiêm, thì cần sống ở trong trường.

Sống ở trong trường có lúc cũng nguy hiểm. Bởi vì có lắm anh bạn cứ ở lý chỗ

mình không đi. Khi đã trở thành điểm tụ tập, thì rất khó học tập. Nhưng tôi không lo điều đó, bởi tôi chỉ có một người bạn.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 26.

Sống ở trong trường.

ĐẶT RA KHỐI LƯỢNG CÔNG VIỆC THÌ KHÔNG CẦN LÝ DO

Một tháng xem 100 bộ phim.

Chỉ tiêu này tuy do mình tự đặt ra, nhưng cũng đủ căng.

Tại sao lại đúng 100 bộ phim ? Không có lý do. 50 bộ cũng được, nhưng 50 bộ thì nhẹ nhàng quá.

Thế giới có quá nhiều bộ phim. Nhưng muốn chiếu bộ phim nào phải bỏ tiền ra mua mới được chiếu.

Thời ấy chưa có cửa hàng cho thuê băng

video, truyền hình cáp, nên số bộ phim chiếu ở Nhật Bản rất ít.

Mỗi tháng xem 100 bộ phim, kiên trì xem trong hai năm, thì xem được hơn hai ngàn bộ phim.

Còn nhiều bộ phim tôi chưa xem. Nhưng đây là những bộ phim chưa được quyền chiếu.

Nhưng dù có quyền chiếu, mà ít khán giả, thì rạp cũng không chiếu; nếu chiếu mà ít khán giả quá, chỉ có vài người nghiên cứu như tôi, thì rạp sẽ lỗ vốn.

Có thể xem chiếu phim ở Viện phim tư liệu.

Nhưng phim tư liệu ở Viện phim tư liệu

của Nhật Bản quá ít, chỉ bằng một phần mười số phim tư liệu của Mỹ hoặc của Pháp.

Các bộ phim cổ điển ở Viện phim tư liệu Nhật Bản không có, muốn nghiên cứu phải mượn tận Paris hoặc New York.

Xem ra ngành điện ảnh Nhật Bản không định bảo tồn văn hóa điện ảnh.

Không riêng điện ảnh, việc bảo tồn văn hóa nói chung đều tốn công sức và tiền của.

Điện ảnh Hollywood dù trong thời kỳ chiến tranh, để bảo vệ kho phim tư liệu khỏi bị thiêu hủy, người ta đem các bộ phim cất giấu trong lòng sa mạc.

Những di sản văn hóa được người ta may mắn bảo tồn, chúng ta cần nghiên cứu, học tập.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 27.

Phải biết rõ chỗ nào có thể tìm được tư liệu cần thiết.

NẾU VIỆC HỌC TẬP CỦA BẠN KHÔNG ĐẠT HIỆU SUẤT CAO THÌ BÙ LẠI BẠN SẼ ĐẠT ĐƯỢC MỘT SỐ ĐIỀU

Đối với việc học điện ảnh mà nói, đọc bản thuyết minh và đến rạp xem phim phải tiến hành song song.

Có rất nhiều bộ phim chỉ có thể hiểu thông qua bản thuyết minh.

Trong óc tôi còn nhớ một số bộ phim chỉ được đọc bản thuyết minh, chứ chưa hề xem chiếu.

Hể còn bộ phim nào chưa xem, dù chiếu

ở rạp xa mấy, tôi cũng cố đi xem.

Để xem được một bộ phim, có khi mất cả một ngày đi về.

Giả sử bạn thích đọc cuốn sách của một tác giả nào đó.

Nếu đọc toàn tập tác phẩm của tác giả đó, nhất định sẽ tìm được cuốn sách cần đọc.

Không tìm được cuốn sách cần đọc ở hiệu sách, chỉ chứng tỏ bạn chưa đủ tha thiết.

Chứ không phải là tìm không được.

Nhìn chung, tìm không được là vì chưa đủ tha thiết.

Đã xem nhiều bộ phim rồi, thì chỉ cần xem những bộ phim đang chiếu là đủ.

Thời gian đi lại và xếp hàng mua vé vào rạp tốn hơn thời gian xem phim.

Thời ấy mà có cửa hàng cho thuê băng video và truyền hình cáp như bây giờ, thì việc học nhàn hạ hơn biết bao.

Thế nhưng điều kiện tôi lại có cái hay của nó.

Thời của tôi so với thời các bạn bây giờ, chưa chắc ai đã may hơn ai.

Thời của tôi tuy điều kiện học tập thiếu thốn, nhưng tôi tập trung sức lực, tận dụng mọi phương tiện hiện có, nên đạt hiệu suất học tập rất cao.

Còn bây giờ tiện lợi quá, nhiều khi các bạn lại thờ ơ, hiệu suất học tập thấp.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 28

Giúp thầy làm một số việc.

ĐỂ MỌI THỨ CHÌM LẮNG TRONG TÂM
HỒN, TƯỞNG RẰNG ĐÃ QUÊN
NHƯNG TẤT CẢ VẪN ĐƯỢC GIỮ
TRONG LÒNG

Thoạt đầu, mỗi lần xem xong một bộ phim, tôi đều ghi lại cảm tưởng.

Về sau tôi không ghi nữa.

Cứ ghi mãi, không biết từ lúc nào có cảm giác rằng mình đi xem phim là để viết lại cảm tưởng.

Trong khi thực ra xem phim mới là mục đích chủ yếu, còn ghi cảm tưởng chỉ là

phụ.

Ghi cảm tưởng làm đảo lộn cả cái chính cái phụ.

Có người hỏi tôi, xem phim nhiều như thế có quên hay không.

Quên chứ.

Quên là cái chắc.

Nhưng nếu sợ quên, thì không thể tiến hành sự “mạo hiểm bằng mắt”.

Nếu quên hết, thì xem lại lần nữa.

Hiện nay, những bộ phim tôi xem rồi quên, thì tôi xem lại vài lần.

Khi xem lại lần thứ hai, thì chú ý những

chỗ thú vị mà lần trước bỏ qua.

Chẳng hiểu tại sao, cứ xem đoạn dưới lại quên đoạn trên.

Một bộ phim hay thật sự, dù biết phần tiếp theo nói gì, vẫn xem một cách thích thú như thường.

Bộ phim buồn tẻ, thì xem một lần đã buồn ngủ.

Với tốc độ mỗi tháng xem 100 bộ phim, thì nhiều khi phải ngủ ở rạp chiếu bóng.

Một người chuyên nghiên cứu điện ảnh, thì sẽ ăn ở rạp chiếu bóng.

Ngủ cũng ở rạp chiếu bóng.

Có thể nói riêng tôi lúc nào cũng ở rạp

chiếu bóng.

Công tác của tôi hiện nay chia thành hai phần, phần tác gia và phần diễn viên.

Bất kể làm tác gia hay làm diễn viên, bốn ngàn bộ phim tôi đã xem hồi học đại học quả là tài sản quý báu của tôi.

Tưởng rằng đã quên, nhưng cơ thể thì vẫn nhớ rõ. Lòng vẫn nhớ rõ. Ký ức đã thấm vào trong máu.

Những việc nhớ rõ gồm hai loại.

Loại thứ nhất được ghi lại, có thể ý thức được, thuộc phần lý tính.

Loại thứ hai không ghi lại, mà thấm vào trong máu, thuộc phần cảm tính, bản năng.

Bởi vì không ý thức được, cho nên cứ tưởng là mình đã quên.

Nhưng đến lúc cần, từ đáy lòng nó sẽ dâng lên, tạo ra phản ứng hóa học.

Mọi hoạt động sáng tác đều là phản ứng hóa học của trí nhớ cảm tính.

Các bạn ngày nay cần tiếp thu phương pháp ghi nhớ sao cho mọi thứ thấm vào trong máu.

Bất kể điện ảnh, âm nhạc, sách báo hay mỹ thuật đều nên làm như thế.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 30.

Sáng tạo cái gì đó như một bộ phim hay chẳng hạn.

TÙY TÍNH MÀ TIẾN HÀNH MỘT LẦN “MẠO HIỂM BẰNG MẮT”

Nhiều người hỏi tôi, tiên sinh xem nhiều bộ phim như thế thì trong óc có rối loạn lên không ?

Có chứ. Chắc chắn là các bộ phim đã xem cứ bát nháo cả lên trong óc tôi, bộ phim này lẫn lộn với bộ phim khác. Nhưng những bộ phim mà tôi từng thích xem cứ luẩn quẩn trong óc ấy lại giúp tôi rất nhiều.

Không thể vừa bắt đầu đã điều chỉnh cả mớ hỗn loạn bát nháo ấy, sắp xếp chúng

đâu ra đây.

Hơn nữa, hãy cứ để cho chúng hỗn loạn bát nháo cái đã.

Phim ảnh cũng thế, âm nhạc cũng thế, sách báo cũng thế mà mỹ thuật cũng thế, trước hết hãy tiếp xúc thật rộng, thật nhiều với các thứ mình thích.

Vừa bắt đầu đã điều chỉnh, sắp xếp chúng đâu ra đây, thì dễ giậm chân tại chỗ, không có sáng tạo.

Bởi vì đó là sự sắp xếp đâu ra đây của người khác.

Muốn sáng tạo cái mới, phải tuân tự nhiên, tự mình điều chỉnh.

Trước khi hệ thống hóa kiến thức, cần

phải thu thập thật nhiều kiến thức cái đã.

Học tập cũng giống như sưu tập tem vậy.

Bắt đầu cứ thu thập thật nhiều tem cái đã.

Sau đó mới sắp xếp theo chủ đề mình muốn.

Sắp xếp kiến thức thì có nhiều cách nhiều kiểu khác nhau, giống như xoay chiếc kính vạn hoa vậy.

Dĩ nhiên khi xoay kính, sẽ có nhân tố ngẫu nhiên.

Hình ảnh xuất hiện ngẫu nhiên là trò đùa của thượng đế.

Cũng là sự sắp xếp của thượng đế.

Nhưng là do bạn tự xoay, tự tạo nên, thuộc phương pháp của bạn.

Đó là một phát hiện lớn. Ngay từ đầu đã sắp xếp đâu ra đấy, thì không phải là phát hiện.

Có nhà khoa học gọi đó là sự “mạo hiểm bằng mắt”.

Thoạt tiên cứ để cho tất cả rối loạn.

Sau đó bắt đầu sự “mạo hiểm bằng mắt” của bạn. Sự “mạo hiểm bằng mắt” này xuất phát từ đại não có thiên kiến của bạn.

Nếu không có đôi mắt tự do, thì sẽ không nhìn thấy sự vật ở trước mắt.

Từ ngày bạn cấp sách đến trường, người ta toàn dạy bạn cách điều chỉnh.

Cho nên điều chỉnh là tài năng của bạn.

Đừng để cho đại não thích điều chỉnh (tức là lý trí) ngăn cản sự “mạo hiểm bằng mắt” một cách tự do.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 29.

Hãy sưu tập thật nhiều.

MỖI THÁNG XEM 100 BỘ PHIM, ĐỂ LUYỆN MẮT VÀ MÔNG

Sau khi hoàn thành chỉ tiêu mỗi tháng xem 100 bộ phim, có thể luyện được ba bản lĩnh.

Trước hết là luyện mắt.

Có thể xem vô số bộ phim mà không bị mỏi mắt.

Nhưng không chỉ dừng ở đó.

Thứ hai là luyện thể lực.

Làm bất cứ việc gì cũng cần có thể lực, chứ không chỉ giới hạn ở sự vận động.

Làm hoạt động sáng tác cũng rất cần thể lực.

Một ngày xem ba bộ phim, giả sử mỗi bộ kéo dài 2 giờ, tức là xem hết 6 giờ.

Mắt sẽ mỏi. Ngồi lì trong rạp chiếu bóng, mông cũng ê ẩm.

Ở rạp chiếu bóng Danh Họa chỗ ngồi không thể nói là dễ chịu.

Nhưng còn ghé ngồi là may. Lắm lúc đối với những bộ phim hay, khán giả quá đông, khó lòng tìm được một chỗ ngồi.

Vào được rạp chiếu bóng rồi phải đứng, có khi ngồi bệt luôn xuống đất.

Có lần tôi phải đứng mà xem hai bộ phim.

Xem xong một bộ phim, nếu về nhà còn đỡ, nếu lại đến rạp chiếu bóng khác

nhau xem bộ phim khác nữa thì khá mệt.

Thể lực của tôi về cơ bản đã được rèn luyện tại các rạp chiếu bóng.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 31.

Phương pháp tăng cường thể lực.

THỜI KHÓA BIỂU MỘT NGÀY CỦA TÔI

Một tháng xem 100 bộ phim còn có cái tốt nữa.

Đó là rèn luyện bản lĩnh thứ ba, năng lực quản lý thời gian biểu hàng ngày.

Riêng việc xem ba bộ phim đã mất 6 giờ.

Cứ coi như rạp chiếu bóng không xa, đi về cũng mất 1 giờ 30 phút.

Các buổi lên lớp hí kịch điểm danh rất nghiêm, không thể tùy tiện bỏ giờ.

Trước hết, người ta chiếu phim bất kể tôi có rồi hay không.

Giờ gác ở rạp chiếu bóng không phải theo ý muốn của khán giả.

Bây giờ tôi chưa có sổ ghi chép.

Tạp chí “Bì Nhã” là sổ ghi chép của tôi.

Tạp chí “Bì Nhã” mỗi tháng giới thiệu 650 bộ phim, tôi đánh dấu vào đó những bộ phim mình cần xem.

Tiếp đó tra xem các bộ phim ấy được chiếu ở rạp chiếu bóng nào, vào thời gian nào.

Đường đi tới rạp chiếu bóng Danh Hòa bằng phương tiện giao thông nào, giờ gác ra sao, tôi đã thuộc lòng.

Cách thức đến các rạp chiếu bóng khác cũng được suy tính và đưa vào thời gian biểu hàng ngày.

Không chỉ thời gian đi lại, tôi còn dự đoán mức độ khán giả nhiều ít, để tính thời gian đến xếp hàng sớm hay muộn.

Tra cứu niên giám điện ảnh, có thể biết một bộ phim cụ thể chiếu trong bao nhiêu lâu.

Mọi chuyện đều được ghi chép và đánh dấu trong Tạp chí “Bì Nhã”.

Thoạt đầu bán nguyệt san “Bì Nhã” được phát hành 2 tuần một số.

Cứ hai tuần tôi lại sắp xếp thời gian biểu một lần.

Có khi nhà trường thay đổi lịch lên lớp, tôi lập tức thay đổi thời gian biểu. Việc này không đơn giản, mà rất rắc rối.

Có khi hai bộ phim được chiếu cùng một thời gian, tôi đành phải bỏ một bộ.

Trong những trường hợp lưỡng lự, tôi phát hiện một qui luật bất ngờ, ấy là một số bộ phim không được xem ở rạp, thì không lâu sau được chiếu ở trong trường.

Rạp chiếu bóng Danh Họa mỗi tuần đổi phim một lần.

Phim mới đều được bắt đầu chiếu vào hôm thứ ba.

Mở đầu mỗi bộ phim ấy chiếu ở rạp, bao

giờ cũng có phần quảng cáo và giới thiệu sơ sơ về bộ phim ấy. Khoảng thời gian này chiếm mười phút.

Tiếp đó mở đầu bộ phim. Phần mở đầu bao giờ cũng được đạo diễn tốn công dàn dựng, khán giả không nên bỏ qua.

Tôi cố gắng sắp xếp thời gian biểu để đến kịp rạp chiếu bóng khi bộ phim được bắt đầu chiếu.

Năng lực quản lý thời gian biểu là năng lực cơ bản, bất kể bạn làm công tác gì.

Đó là thái độ quý trọng thời gian, cũng là năng lực tùy cơ ứng biến.

Thông qua việc hoàn thành thời lượng xem phim, mà tôi rèn luyện năng lực

quản lý thời gian biểu của mình.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 32.

Có từ hai quyển sổ ghi chép trở lên.

MẮT THẤY MỚI LÀ THỰC

Có những người chưa từng gặp ai đó đã
thản nhiên nói xấu họ.

Chưa gặp người nào, thì chưa thể hiểu
họ ra sao.

Chưa gặp người nào, thì chưa thể nói
xấu về họ.

Đã gặp người nào, thì cũng có thể nói
xấu về họ.

Nhưng lời nói xấu không mang tính
sáng tạo, là vô nghĩa, không nói ra thì
hơn.

Đối với người, đối với phim ảnh cũng đều như vậy.

Chưa xem phim thì chưa thể biết.

Đã xem bộ phim, thì dù ý kiến nhận xét đưa ra rất bình thường, cũng có căn cứ.

Chưa xem mà bình luận, thì nói hay mấy cũng phí lời.

Đối với một bộ phim chưa xem qua, không thể phê bình, khen chê.

Đối với một bộ phim chưa xem qua, tôi không bao giờ phê bình lung tung.

Không chỉ đối với phim ảnh, mà đối với con người cũng vậy.

Một cá nhân không thể thích hết mọi

người trên đời. Nhưng tôi thích tất cả các bộ phim hiện có.

Hoàn toàn không phải vì bộ phim nào cũng đặc sắc, lý thú; có những bộ phim xem xong chẳng biết nên nói thế nào.

Không phải là chán ghét, mà là không hiểu các bộ phim ấy ra sao cả.

Người cũng vậy. Có người lý thú và có người không hiểu ra sao cả.

Chưa tận mắt chứng kiến, không nên tùy tiện khen chê

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 33.

Chưa tận mắt chứng kiến, không nên tùy tiện khen chê.

XEM 100 BỘ PHIM KHÁC NHAU, KHÔNG BẰNG XEM 10 LẦN MỘT BỘ PHIM HAY

Thường có người hỏi tôi “Tiên sinh đã bao giờ xem bộ phim xong rồi quên, lại xem đi xem lại mấy lần hay không?”

Có những bộ phim tôi xem nhiều lần.
Cùng một bộ phim có thể xem nhiều lần.
Cũng cần xem đi xem lại nhiều lần.

Đó nhất định không phải là uống công vô ích.

Dĩ nhiên, đối với những bộ phim buồn

tẻ, thì không cần xem lại.

Tôi nói cùng một bộ phim nên xem đi xem lại mấy lần.

Mục đích làm như thế không phải chỉ cốt xem cho nhiều.

Một tác phẩm hay cần xem đi xem lại. Phải tìm kiếm những tác phẩm như thế. Trước khi xem, không biết bộ phim này có hay hay không. Có thể dự đoán, nhưng cũng chỉ là dự đoán.

Xem 100 bộ phim khác nhau, không bằng xem đi xem lại 10 lần cùng một bộ phim hay.

Thời đại học, hãy cố gắng xem đi xem lại các tác phẩm hay. Đó sẽ là tài sản quý

của bạn.

Bất kể là phim ảnh, sách báo, âm nhạc, mỹ thuật, con người.

Kiểm được 10 bộ phim đáng xem đi xem lại nhiều lần, không phải là chuyện dễ.

Để tìm được những tác phẩm hay, đáng xem đi xem lại nhiều lần, phải đọc rất nhiều.

Trong số những bộ phim bạn chưa xem, nhưng có thành kiến cho là không hay, không chừng lại có tác phẩm hay, trở thành tài sản quý của bạn cũng nên.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 34.

Hãy vứt bỏ thành kiến.

THỜI ĐI HỌC KHÔNG NÊN LÀM THÊM KIẾM TIỀN

Ngoài thể lực và thời gian, còn phải có thứ khác nữa.

Ấy là tiền.

Thời trẻ rất cần tiền.

Ngoài 60 tuổi có một triệu yên, chẳng bằng hiện tại có 10 ngàn yên.

Nhưng cuộc sống có điều oái oăm, là lúc cần tiền thì lại không có tiền.

Thời học đại học, rất cần tiền.

Hoàn toàn không phải để ăn chơi, hưởng thụ.

Mà là sử dụng cho việc học tập.

Phần trước, tôi đã nói, cần tích lũy kiến thức.

Muốn tích lũy kiến thức, phải có tiền.

Xem phim, mua sách, mua đĩa CD, xem triển lãm, đi du lịch, làm gì cũng cần có tiền. Học tập cũng cần có tiền.

Một số bậc cha mẹ cho rằng, “muốn đọc sách, thì đến thư viện mà mượn”. Dĩ nhiên, thế cũng được, nhưng đó là cách cuối cùng. Sách bỏ tiền túi ra mua vẫn có giá trị hơn.

Điều tôi muốn nói cho cha mẹ bạn biết,

ấy là:

Thời đi học không nên làm thêm kiếm tiền.

Hãy dùng thời gian đi làm thêm để học tập. Phải quý thời gian như vàng, phải ra sức học tập.

Cha mẹ các bạn đưa các bạn tới trường đại học không phải để bạn đi làm thêm kiếm tiền. Họ trả học phí cho bạn để bạn học tập.

Nếu muốn làm thêm kiếm tiền, thì hãy bỏ học mà đi làm ngay từ bây giờ . Sau này ra xã hội, việc không muốn làm cũng phải làm.

Thời đi học không phải dùng để làm

thêm kiếm tiền, mà đó là cơ hội cuối cùng để chuyên tâm học tập.

Làm thêm có hai loại, một là để kiếm tiền, hai là để tích lũy kinh nghiệm.

Nếu hiện tại bạn đang làm thêm, có phải để kiếm tiền hay không? Hay là để tích lũy kinh nghiệm?

Chí ít thì bạn cũng không nên làm thêm để kiếm tiền. Dù bảo là làm thêm để tích lũy kinh nghiệm, tôi cũng nghi ngờ cái chuyện làm thêm ấy.

Tại các cuộc phỏng vấn xin việc, có người trả lời: “Tôi toàn phải đi làm thêm”.

Nhưng cái thứ làm thêm là để tích lũy

kinh nghiệm, thì lại không thể áp dụng khi bước vào xã hội.

Cho rằng kinh nghiệm đã tích lũy trong khi làm thêm sẽ có thể áp dụng vào xã hội là quan niệm sai lầm.

Xã hội không dựa vào cái thứ kinh nghiệm do làm thêm mà có.

Tóm lại dù là để kiếm tiền hay để tích lũy kinh nghiệm, cũng đều lãng phí thời gian.

Một ngày hiện tại của bạn còn quý hơn 10 năm đối với một cụ già, còn quý hơn 3 năm sau của bạn.

Khỏi cần so sánh với cụ già. Một giờ hôm nay còn quý hơn cả một ngày hôm

sau. Chẳng qua bạn chưa để ý đến điều đó mà thôi.

Một giờ hôm nay của bạn đáng giá bao nhiêu tiền? Dem nó đổi lấy tiền công làm thêm, chẳng đáng tiếc lắm ru ?

Thời gian không thể dùng tiền mua được. Vậy mà có người lại đem thời gian học tập đi bán.

Do đó, hết sức tránh việc đi làm thêm. Nếu có thời gian rỗi, thì hãy đọc cuốn sách bạn thích.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 35.

Hết sức tránh việc đi làm thêm.

ĐỂ HỌC TẬP, PHẢI TRANH THỦ TỐI ĐA SỰ HỖ TRỢ CỦA GIA ĐÌNH

Người không đi làm thêm sẽ không có gì sinh sống, thì phải làm như thế nào ?

Thì về thăm dò xem gia đình có thể hỗ trợ tối đa là bao nhiêu

Hồi học đại học, tôi không hề làm thêm để kiếm tiền. Cha mẹ chỉ cho tôi được số tiền sinh hoạt phí tối thiểu. Học khoa điện ảnh đầu gì thì cũng phải tiêu nhiều tiền. Ở Mỹ chỉ có con nhà giàu mới dám vào học khoa điện ảnh.

Phương pháp học tập của tôi chủ yếu là tích lũy số lượng. Bạn cứ thử tính xem, mỗi tháng xem 100 bộ phim thì phải tốn bao nhiêu tiền ?

Ngoài tiền mua vé xem phim, còn phải mua vé xem ca vũ nhạc. Một vé xem nhạc kịch phải tốn 10 ngàn yên.

Ngoài vé xem phim, xem nhạc kịch, còn phải mua sách.

Hàng chục giá sách của tôi, phần lớn được mua hồi tôi học đại học. Đa số mua ở hiệu sách cũ. Nhưng cũng có cuốn giá trị cao. Tiền mua sách cũng là do cha mẹ cho tôi.

Thời đại khác nhau, nên tôi không nói cha mẹ tôi cho tôi bao nhiêu tiền. Giả sử

bạn cũng học theo kiểu như tôi, bạn thử tính xem bây giờ sẽ hết bao nhiêu tiền ? Chắc bạn sẽ khẳng định rằng tôi là con nhà triệu phú. Kỳ thực hoàn toàn không phải thế.

Tôi lấy tiền ở đâu? Ở cha mẹ và cô em gái tần tiện của tôi. Tôi cứ luôn luôn kêu thiếu tiền với họ để xin tiền họ. Đến mức cha mẹ tôi cứ tưởng là tôi đã quen một đứa con gái hư hỏng nào đó, nên đem tiền chơi bời hết cả.

Tôi bèn thảo ra một kế hoạch tác chiến để cha mẹ hiểu mình.

Trước tiên tôi làm một cuốn sổ thu chi tỉ mỉ, rồi gửi nó về cho cha mẹ. Cuốn sổ này được tôi đóng bằng cách tận dụng mặt sau còn trống của những tờ giấy

quảng cáo. Khoản chi vài yên cũng được tôi ghi lại tất. Phong bì gửi cuốn sổ ghi chép về cho cha mẹ cũng là phong bì tận dụng. Tất cả để chứng minh tôi tiết kiệm từng đồng.

Ngoài ra, trong thư tôi còn viết thêm :
“Từ nay con sẽ không dám đòi hỏi thêm từ gia đình. Tôi sẽ tìm một cô gái con nhà giàu để đi ở rể mà có tiền học tiếp”.

Thực tế là có bao nhiêu tiền tôi đều dùng vào việc mua vé xem phim, mua sách; còn ăn uống thì tự nấu lấy, tiết kiệm tối đa. Quần áo có hai bộ, mặc suốt mấy năm học đại học, cũng không có ai để ý.

Tôi đã tiết kiệm đến mức không thể tiết kiệm hơn được nữa. Toàn bộ tiền bạc và công sức tôi đều dồn cho việc học tập.

Cha mẹ nào chẳng thương con, nhất là khi đứa con ấy chịu khó học hành.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 36.

Lập kế hoạch tác chiến để có sinh hoạt phí.

TIÊU RẤT NHIỀU TIỀN, HỌC ĐƯỢC BẢN LĨNH THỰC SỰ

Tôi là con của một gia đình làm nghề buôn bán ở phía nam Osaka.

Ở Osaka có câu tục ngữ như sau: “Không tốn công sức, học chẳng được bản lĩnh thật sự”.

Đời thứ nhất dựng nghiệp, tích lũy tài sản.

Đời thứ hai phá hoại sự nghiệp, tiêu phí hết tài sản cho việc ăn chơi.

Tiêu phí hết tài sản rồi, liệu có dựa vào

thú ăn chơi để mà mưu sinh được chăng?

Tiêu nhiều tiền cho việc học tập thì khác hẳn.

Khi học đại học, có bao nhiêu tiền cha mẹ cho, tôi đều dùng vào việc mua vé xem phim, mua sách.

Tôi vô cùng biết ơn cha mẹ tôi về chuyện đó.

Hiện nay tôi đã trở thành một tác gia và một diễn viên.

Chỉ cần dựa vào phim ảnh và sách vở, cả đời tôi không phải lo đến sinh kế nữa.

Số tiền đầu tư đã được thu hồi toàn bộ và có lãi to.

Đó chính là tiêu số tiền lớn, học được bản lĩnh thật sự.

Bây giờ dù có phá sản, tôi tuyệt đối tin tưởng rằng mình vẫn đủ khả năng sống còn.

Cho dù trong túi không có đồng xu nào, tôi vẫn ung dung như thường.

Bởi vì tôi chỉ cần viết một cuốn sách là có tiền ngay.

Bao nhiêu bộ phim đã xem và sách vở đã mua đều tạo nền tảng cho mọi việc làm của tôi sau khi tốt nghiệp.

Mọi cách để dành tiền hồi trẻ đều không còn tác dụng gì bây giờ.

Sách nhất định phải mua mà đọc.

Hiệu suất tiếp thu một cuốn sách bỏ tiền ra mua so với một cuốn sách đi mượn là khác hẳn nhau.

Nếu người quen mượn sách, thì bạn hãy mua sách cho họ mượn.

Còn cuốn sách trong đó có các ký hiệu đánh dấu của bạn, thì bạn đừng cho mượn.

Không có chuyện học tập mà lại không tốn tiền.

Học không mất tiền, thì nắm không chắc đâu.

Có thời gian đi làm kiếm tiền, thì hãy dành cho việc làm một số chuyện hiếu đễ, đễ cha mẹ cho thêm tiền ăn học.

Có người bạn bắt chước tôi, bảo cha mẹ rằng sẽ đi ở rề.

Nhưng kết quả học tập của anh ta không đạt, nên cha mẹ anh ta không gửi tiền cho anh ta nữa.

Người bỏ tiền ra muốn rằng đồng tiền đầu tư phải đem lại kết quả tương xứng!

Cha mẹ để dành tiền là cốt lo cho tương lai của con cái.

Người con sử dụng tiền của cha mẹ sao cho xứng đáng, để học cho được bản lĩnh thật sự.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 37.

Mua một quyển sách trị giá hơn ba vạn yên.

ƯỚC MƠ CÓ THỂ CHIA THÀNH GIAI ĐOẠN 1, GIAI ĐOẠN 2 VÀ GIAI ĐOẠN 3

Tôi mơ ước trở thành đạo diễn điện ảnh từ khi nào?

Vừa vào học khoa Văn trường đại học Tảo Đạo Điền, tôi bèn quyết định trở thành đạo diễn điện ảnh.

Ước mơ của mỗi người có thể chia thành 3 giai đoạn.

Giai đoạn 1, còn chưa ý thức rõ ràng về mơ ước của mình.

Ở giai đoạn này, tuy chưa ý thức rõ ràng,

nhưng đã thích được thể này thể nọ.

Không có mơ ước tương lai khác hoàn toàn với việc chưa ý thức rõ về mơ ước của mình.

Đại đa số mọi người ở giai đoạn 1 của mơ ước vào thời thiếu niên.

Ví dụ, có thể đến rạp xem ba lần liên cùng một bộ phim dài 2 giờ. Ví dụ, rủ bạn đi xem lại một bộ phim mình thích. Ví dụ thích sưu tập các tạp chí điện ảnh. Ví dụ thành lập một câu lạc bộ những người hứng thú với phim 8 ly. Có cô bạn gái mình thích thì rủ đến rạp xem phim, cô bạn không đi, thì mình đi xem một mình (rủ đi chỉ là cái cớ, phim ảnh là mục đích chính). Cô bạn ấy không đi, thì rủ cô khác, một bộ phim có thể xem mấy

lần không chán.

Đây là mơ ước ở giai đoạn 1.

Chẳng có ai lại không từng trải qua mơ ước ở giai đoạn 1.

Có người nói “Tôi chẳng có mơ ước gì hết”. Thực ra không phải vậy, anh ta vẫn có mơ ước ở giai đoạn 1, có điều là không ý thức được ước mơ của mình mà thôi.

Đối với tôi mà nói, thời học trung học là ước mơ giai đoạn 1 của tôi.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 38.

Chỉnh lý các album ảnh từ hồi bé.

SAU ĐÓ BƯỚC SANG ƯỚC MƠ GIAI ĐOẠN 2

Trong giai đoạn này, bạn bắt đầu lờ mờ nhận ra ước mơ của mình.

Bạn sẽ nghĩ, giá mình trở thành... thì hay quá.

Hiện bạn đang ở trong giai đoạn 1 của ước mơ phải không ?

Hay là đang ở giai đoạn 2 của ước mơ?

Giai đoạn 2 của ước mơ khác giai đoạn 1 ở chỗ nào?

Có lẽ bạn chưa nghĩ đến câu hỏi ấy, nên khó trả lời.

Sau khi bước sang giai đoạn 2, thì sẽ phải bắt đầu từ bỏ sự lựa chọn và các cơ hội khác.

Ví dụ chọn trường đại học.

Chọn chuyên ngành.

Hồi ấy tôi trúng tuyển cùng lúc vào hai trường đại học: khoa Kinh tế Trường đại học Khánh Ưng và khoa Văn trường đại học Tảo Đạo Điền. Còn kết quả thi vào khoa Kinh tế Trường đại học Tokyo thì chưa biết.

Tôi vốn muốn sau này công tác ở Bộ tài chính Nhật Bản, cho nên lẽ ra tôi phải

làm thủ tục nhập học vào khoa Kinh tế Trường đại học.

Nhưng tôi muốn học cùng một trường đại học với cô bạn gái, cho nên tôi làm thủ tục nhập học vào khoa Văn trường đại học Tảo Đạo Điền.

Đây là lần thứ nhất tôi làm cho cha mẹ thất vọng.

Mẹ tôi cho rằng không vào Trường đại học Tokyo thì chí ít cũng vào Trường đại học Khánh Ứng (mẹ tôi rất mê trường này), để sau này làm việc ở một công ty lớn.

Ai ngờ tôi lại vào Trường đại học Tảo Đạo Điền tầm thường, và không phải vào khoa Kinh tế để sau này dễ xin việc,

mà lại đâm đầu vào khoa Văn.

Bởi vậy mẹ tôi vô cùng thất vọng.

Bản thân tôi cũng từng cho rằng khoa Văn có mục đích bồi dưỡng các cô gái làm nàng dâu ngoan sau này.

Chứ quyết không dành cho các bậc mày râu khỏe mạnh.

Vào học khoa Văn thật chẳng có tiếng chút nào.

Tôi không định vào học khoa Văn.

Ngay cả bây giờ, tôi cũng không thay đổi quan điểm về khoa Văn.

Khi đi xin việc, ở đâu người ta cũng hỏi: “Tốt nghiệp khoa Văn, bất lợi khi tìm

việc phải không?”

Tôi đều trả lời : “Không phải bất lợi, mà là tuyệt vọng”.

Vì sao? Vì khoa Văn là nơi ở ẩn.

Người nào không định đi làm, thì hãy vào học khoa Văn.

Khi bỏ khoa Kinh tế Trường đại học Khánh Ung, tôi đã chọn con đường ở ẩn.

Thời ấy khoa Văn trường đại học Tảo Đạo Điền, năm thứ nhất là thời gian giáo dưỡng, năm thứ hai mới bắt đầu học 18 giáo trình.

Bấy giờ tôi lại làm trái ý cha mẹ lần thứ hai.

Tối thiểu cũng nên chọn môn Anh văn hoặc Đức văn, để giả dụ không xin việc được ở một công ty nào đó, may ra còn có thể tìm việc ở Đài phát thanh hoặc đài NHK.

Đài phát thanh hoặc đài NHK là nơi mẹ tôi có thể an tâm. Đó là hi vọng cuối cùng của mẹ tôi.

Nhưng rốt cuộc tôi lại chọn môn Hí kịch.

Rõ ràng là từ đây cuộc sống của tôi đi ngược với người đời.

Dù học khoa Văn, nhưng môn Anh văn hoặc Đức văn còn có quan hệ ít nhiều với xã hội.

Đằng nay những người ẩn cư chọn hí kịch, văn nghệ và triết học phương Đông. Đúng là chẳng khác gì xuất gia tu hành. Công khai chứng tỏ sau khi tốt nghiệp chẳng cần đi làm ở đâu cả.

Tóm lại, giai đoạn 2 của ước mơ là hãy cân nhắc trước khi làm cho cha mẹ thất vọng.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 39.

Hãy cân nhắc kỹ khi thực hiện ước mơ của mình, nếu ước mơ ấy ngược với kỳ vọng của cha mẹ.

ĐI DẠO LÚC BÌNH MINH, TÔI QUYẾT ĐỊNH SỰ NGHIỆP CỦA MÌNH

Sau đó bước sang giai đoạn 3 của ước mơ.

Ở giai đoạn này, phải hạ quyết tâm chọn lựa nghề nghiệp suốt đời cho mình.

Tôi đã quyết định số phận của mình tại rạp chiếu bóng Trì Đại.

Thứ bảy hàng tuần, rạp chiếu bóng Trì Đại đều chiếu các bộ phim của Nhật Bản, do các đạo diễn Nhật Bản dàn dựng.

Một buổi tối chiếu đến bốn, năm bộ phim.

Ví dụ, chỉ chiếu các bộ phim của đạo diễn Luật An Nhị Lang cũng phải ba tháng mới hết.

Đến các rạp chiếu bóng xem phim toàn là những khán giả si mê điện ảnh.

Giả dụ có khán giả nào đang xem phim lại ngủ gật, thì người ngồi bên cạnh sẽ lay anh ta dậy mà nói: “Này cậu, chiếu các bộ phim của đạo diễn Luật An Nhị Lang mà cậu dám ngủ gật hả ?!”

Bấy giờ các bộ phim đã xem tôi đều ghi tên lại.

Bộ phim nào rất hay thì tôi đánh dấu @

ở bên cạnh.

Đại khái cứ một trăm bộ phim, thì có một bộ phim được tôi đánh dấu @.

Đêm đầu tiên chiếu các bộ phim của đạo diễn Hắc Trạch Minh Đặc.

Bộ phim thứ nhất nhan đề “Anh hùng trong hang hổ”.

Bộ phim ấy rất hay, được tôi đánh dấu @.

Bộ phim thứ hai nhan đề “Mộng tưởng của kẻ ác”.

Bộ phim này cũng rất hay, được tôi đánh dấu @.

Một trăm bộ phim đầu chỉ có một bộ

được đánh dấu @, tiếp đó hai bộ phim liền được đánh dấu @, 198 bộ phim sau đó chỉ thuộc loại bình thường.

Bộ phim thứ ba nhan đề “Thiên quốc và địa ngục”.

Phim này thuật lại một vụ bắt cóc trẻ con để tống tiền.

Chuyển thể từ tiểu thuyết, có cốt truyện rất hấp dẫn.

Tôi có đánh dấu @ hay không ?

Hình như là không.

Không phải vì bộ phim ấy không hay.

Bộ phim thứ tư cũng được tôi đánh dấu @.

Rạp chiếu bóng Trì Đại chiếu phim từ 10 giờ tối đến 6 giờ sáng hôm sau.

Ra khỏi rạp, tôi lững thững đi bộ tới bến xe buýt.

Như vậy là tôi đã bước sang giai đoạn 3 của ước mơ.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 40.

Đêm khuya đi dạo trở về, vẫn dành thời gian viết nhật ký.

CHỌN LỰA LÀ MỘT ĐOẠN QUANH CO CỦA HÀNH TRÌNH

Giai đoạn 3 của ước mơ có gì khác nhau với giai đoạn 2?

Ví dụ thế này, một hôm bạn xem một bộ phim cực hay, bạn xúc động sâu sắc, về nhà rồi, nằm trần trọc mãi vẫn không ngủ được.

“Mình cũng muốn làm đạo diễn”, “Mình cũng muốn làm phim”.

Bạn có nảy ra ý nghĩ đó không? Nếu đó là xúc động ở giai đoạn 2 của ước mơ,

thì nó sẽ kéo dài không lâu, rồi tâm trạng hưng phấn sẽ dịu xuống.

Khi xúc động kéo dài thật lâu, thì mới bước sang giai đoạn 3 của ước mơ.

Quá trình từ giai đoạn 2 chuyển sang giai đoạn 3 sẽ có một cú hích.

Đối với tôi, cú hích ấy chính là lần xem suốt đêm tới sáng các bộ phim của đạo diễn Hắc Trạch Minh Đặc ở rạp chiếu bóng Trì Đại.

Quá trình đó không phải là đường thẳng, mà là đường cong, quanh co.

Bạn xem một bộ phim cực hay, bèn nghĩ: “Mình cũng muốn làm phim”. Sau đó bạn lại xem một bộ phim cực hay; lần

này bạn nghĩ : “Không ổn rồi, đã chẳng còn gì để mình làm nữa”.

Bạn cảm thấy mình không thể làm hay được như họ. Đúng là không còn việc cho bạn nữa.

Sau đó bạn xem một bộ phim khác. Cũng khá.

“Ồ, vẫn còn việc cho mình làm đây.”

Bạn xem bộ phim thứ tư, tuyệt vời !

Thôi, mình không tài gì có thể làm hay hơn họ !

Bạn xem đến bộ phim thứ năm. Phim thế này thì mình có thể làm hay hơn.

Cứ thế lặp đi lặp lại, cho đến lúc bạn hạ

quyết tâm, sau nhiều lần do dự.

Do dự mãi, cuối cùng đi đến quyết định.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 41.

Nhận ra sự vô tri ban đầu, tức là đã tiếp cận ước mơ.

CUỐI CÙNG BƯỚC SANG GIAI ĐOẠN 3 CỦA ƯỚC MƠ, VỚI BIẾT BAO ĐIỀU KHÔNG HẸN MÀ GẶP

Yếu tố quyết định giai đoạn 3 của ước mơ là những sự gặp gỡ tình cờ.

Đối tượng của sự gặp gỡ tình cờ không hạn chế. Có thể là một bộ phim, một cuốn sách, một con người, một bản nhạc, một chuyến đi du lịch, một sự bất ngờ. Có thể là bất cứ cái gì.

Các cuộc gặp gỡ tình cờ cứ lặp đi lặp lại, sẽ trở thành tất nhiên.

Như tôi gặp cuốn sách “Thế giới của Hắc Trạch Minh” của Hắc Bố Bao, một cuốn sách dày 400 trang nói về đạo diễn Hắc Trạch Minh. Nếu không gặp cuốn sách của Hắc Bố Bao, có lẽ ngày nay tôi đã làm công việc khác.

Cuốn sách ấy đã làm cho tôi xúc động ghê gớm.

Tôi liên tiếp bị xúc động bởi các bộ phim của đạo diễn Hắc Trạch Minh.

Khi trò chuyện với bạn bè, tôi cũng chỉ toàn nói đến phim của đạo diễn Hắc Trạch Minh.

Trước đó tôi cứ nghĩ mình là một người say mê, có nghiên cứu tìm hiểu về điện ảnh.

Nhưng sau khi đọc cuốn sách kia thì mới biết rằng kỳ thực mình chưa hiểu gì cả, thế mà cứ tưởng là đã hiểu.

So với những gì nhận biết qua cuốn sách ấy, thì trước đó không khác gì tôi ngồi xem phim suốt đêm trong tình trạng ngủ gật, xem mà không hiểu gì vậy.

Tôi tự trách, sao mình ngu muội đến thế, thì ra điện ảnh là thứ sâu xa, có thể chứa đựng nhiều ý nghĩa đến như vậy.

Cứ tưởng là đã hiểu, kỳ thực chưa hiểu gì cả.

Thấy rõ được điều đó, tức là bạn đã trưởng thành thật sự.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 42.

Xem một quyển sách làm cho mình
được một cú hích.

MỖI NGÀY VIẾT MỘT TRANG BẢN THẢO, MỘT NĂM CÓ THỂ HOÀN THÀNH MỘT TÁC PHẨM

Bởi vì tôi không có duyên với hoạt động chụp ảnh.

Nhưng có một bức ảnh chụp tôi ngồi trong bếp viết bản thảo, do anh bạn học cùng trường thời trung học đến chơi, chụp cho tôi.

Không phải để chụp ảnh tôi mới cố ý chọn tư thế ngồi viết. Mà ngồi viết bản thảo là công việc tất yếu của tôi sau 12 giờ.

Bốn năm học đại học hầu như không có gì thay đổi.

Nếu trong ảnh không có cảnh vật gì ở xung quanh, thì căn bản không thể biết đó là sinh viên hồi năm thứ nhất hay là năm thứ tư.

Tôi nào tôi cũng ngồi viết bản thảo.

Bạn học từ xa đến chơi, tôi cũng ngồi viết bản thảo như thường.

Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy có lẽ có người sẽ cho là tôi thất lễ. Viết bản thảo đâu phải là chuyện bắt buộc, vì lúc ấy có ai đặt hàng cho tôi viết cái gì đâu.

Bạn bè làm sao có thể thông cảm được cho tôi ?

Bảy giờ khát vọng của tôi là trở thành đạo diễn điện ảnh. Lúc nào tôi cũng nghĩ cách làm sao có thể trở thành đạo diễn điện ảnh. Tôi qui định cho mình mỗi tháng phải xem 100 bộ phim, cũng là để có thể trở thành đạo diễn điện ảnh. Tôi đọc kỹ các cuốn sách liên quan đến điện ảnh. Dĩ nhiên có đọc cả sách của đạo diễn điện ảnh Hắc Trạch Minh.

Tôi nhớ trong cuốn sách đó có viết một câu như sau: “Để sớm trở thành đạo diễn điện ảnh, trước tiên phải học cách viết kịch bản thật hay.”

Mỗi ngày viết một trang, thì một năm sẽ viết được 365 trang kịch bản. Như thế luyện đủ để dựng một bộ phim.

“Đúng, vậy cứ thế mà làm !”

Nhà văn viết tiểu thuyết thì mỗi trang giấy viết 400 chữ, còn viết kịch bản điện ảnh thì chỉ viết 200 chữ một trang thôi.

365 trang kịch bản, mỗi trang 200 chữ, là đủ để dựng một bộ phim chiếu trong 2 giờ.

Thế là tôi hạ quyết tâm : “Được, từ nay mỗi ngày sẽ viết. Không phải mỗi ngày viết một trang, mà là mỗi tháng viết xong một kịch bản”.

Bắt đầu từ đây, ban ngày tôi xem 3 bộ phim, buổi tối thì ngồi viết kịch bản.

Đó là lịch làm việc bắt buộc của tôi.

Cứ thế kiên trì đến khi tốt nghiệp.

Nghe nói đạo diễn điện ảnh Hắc Trạch

Minh bắt kể buổi tối uống rượu khuya đến mấy, về đến nhà cũng đều ngồi viết kịch bản.

Tôi bắt chước, bắt kể bạn từ xa đến chơi, tôi cũng cứ ngồi viết kịch bản.

Tôi viết kịch bản bằng bút lông cho nó đỡ mệt hơn viết bằng bút bi.

Những kịch bản tôi viết hồi ấy, tuy không có ai đặt hàng, tôi vẫn giữ lại đến bây giờ.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 43.

Mỗi ngày viết một trang, viết cái gì cũng được.

VỪA NGHE GIẢNG VỪA XEM XONG 10 QUYỂN SÁCH

Các bài giảng đều phải đi nghe.

Tôi không thể nói là bài giảng nào cũng có nội dung thiết thực.

Gặp bài giảng thú vị đương nhiên là tốt. Song không phải bài giảng nào cũng thú vị.

Có những bài giảng nhạt nhẽo, chậm chạp.

Giống như các cuốn sách và các bộ phim, có thứ hay, có thứ không hay.

Tôi luôn luôn mang theo một túi sách lớn khi đi nghe giảng. Tôi vừa nghe giảng vừa tranh thủ xem sách.

Tôi còn ghi chép nữa. Khi thầy kể chuyện vui, tôi cũng cười như ai.

Cơ thể con người ta có rất nhiều năng lượng. Đừng có đánh giá thấp khả năng của con người. Ông chủ quán mì sợi dù trong quán đầy khách, vẫn nhớ chính xác bàn nào, khách nào dùng món gì.

Sao tự dưng tôi lại nhắc đến ông chủ quán mì sợi?

Tôi cho rằng bộ não con người là một bộ máy thần kỳ.

Sinh viên khi vào giảng đường thường

chọn chỗ ngồi ở dưới cùng. Hồi đầu tôi cũng bắt chước, ngồi ở dưới cùng. Nhưng ngồi ở đó rất ồn.

Nhìn chung ngồi ở dưới cùng toàn là những sinh viên không định nghe giảng. Ngồi ở dưới cùng dễ nói chuyện hoặc làm việc riêng gì đó.

Nghe giảng là việc của tai. Đọc sách là việc của mắt. Hai việc ấy đều do bộ não điều khiển, nên có thể vận hành đồng thời.

Có điều là ngồi ở dưới cùng, lỡ tai cứ phải nghe người ta nói những chuyện không liên quan gì đến bài giảng nên khá mệt. Lắm lúc tôi không chịu nổi, phải sẵng giọng: “Xin các vị nói nhỏ một chút được không? Tôi còn đọc

sách!”

Kết quả là tôi chọn chỗ ngồi ở bàn đầu là tiện nhất.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 44.

Tập cho mình có thể vừa nghe giảng vừa xem sách.

TẬP TRUNG TÂM TRÍ ĐỌC SÁCH. ĐỌC NHANH LÀ CÁCH ĐỌC SÁCH HỮU HIỆU NHẤT

Tốc độ đọc sách của tôi hiện nay khá nhanh.

Khi đọc sách phải tập trung tâm trí. Tốc độ đọc sách và mức độ hiểu có quan hệ với nhau.

Nhưng nói thế không có nghĩa là đọc sách càng chậm thì càng hiểu kỹ.

Nếu không tập trung tư tưởng, thì đọc sách chậm mấy, cũng chưa chắc đã hiểu

được.

Khi tập trung tư tưởng, tâm trí, tốc độ đọc sách sẽ được nâng cao rõ rệt.

Đọc sách như heo ăn cám.

Nếu con heo ăn chậm rãi, uể oải, chứng tỏ món cám không ngon.

Nếu con heo ăn hồng hộc vội vã, chứng tỏ nó rất ngon miệng.

Đọc sách cũng vậy. Phải đọc ngón ngấu, đọc một hơi thật nhanh, mới thấy sướng.

Nếu là những cuốn sách mỏng, thì trong 90 phút nghe giảng, tôi có thể đọc xong mười cuốn.

Vừa nghe giảng vừa đọc sách tuy có vẻ

bất kính đối với thầy, nhưng tôi tin rằng tôi còn nghiêm túc hơn nhiều người đang nghe giảng, bởi vì nếu thầy có hỏi nội dung bài giảng như thế nào, tôi có thể trả lời trôi chảy.

Thầy kể chuyện tiểu lâm, tôi là một trong những người cười đầu tiên.

Tôi là sinh viên nghe giảng nghiêm chỉnh nhất, trừ việc vừa nghe vừa đọc sách.

Có lần một sinh viên ngồi phía sau tôi tò mò thấy tôi cứ giở các trang sách, bèn hỏi: “Cậu đang làm gì thế ?” Anh ta không biết là tôi đang đọc sách.

Tôi trả lời: “Mình đọc sách!”

“Tôi thấy cậu giờ sách, chứ đâu phải là đọc sách?”

Anh ta hỏi lại đầy vẻ tò mò.

Nếu tập trung tâm trí, thì có thể hiểu tốc độ đọc sách của tôi. Có người nghi ngờ, hỏi tôi về nội dung cuốn sách vừa đọc, tôi đều trả lời được.

Làm gì cũng phải luyện tập. Học đại học thì phải luyện tập cho mình cách đọc nhanh.

Khi tôi ngồi đọc sách, giống như tôi đang ngồi thiền, ngay cả hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 45.

Luyện cách đọc nhanh.

GẠCH DƯỚI NHỮNG CHỖ NGƯỜI TA CHƯA GẠCH DƯỚI TRONG SÁCH

Nói về việc gạch dưới trong sách, tôi có một niềm tin tuyệt đối.

Tin tưởng vào những chỗ gạch dưới trong sách ư? Chưa nghe ai nói thế cả. Tôi có thể tự tin gạch dưới những chỗ người khác cho là lạ.

Trước hết, tôi sẽ gạch dưới những chỗ người khác không hề gạch dưới. Tôi gạch dưới trong sách, hoàn toàn không phải vì tôi có cùng quan điểm với ý kiến nêu ra trong sách, mà chỉ vì tôi rất xúc

động, chỉ muốn vỗ đùi khen hay.

Tôi không cố ý gạch dưới những chỗ người khác không hề gạch dưới, mà chỉ là quá xúc động nên mới gạch dưới. Đến bây giờ tôi vẫn giữ thói quen gạch dưới trong sách. Có lúc đọc sách do mình viết, bất giác tôi cũng gạch dưới.

Tôi gạch dưới không chỉ trong các sách tham khảo.

Tôi rất thích tiểu thuyết của Phú Đảo Kiện Phu, nên hay gạch dưới.

“Ôi, câu này hay quá !” Thế là tôi gạch dưới.

“Ồ, sao mình lại gạch dưới câu này nhỉ ?” Có lúc tôi tự hỏi, không hiểu vì

sao mình lại gạch dưới, mặc dù nét gạch dưới ấy rõ ràng là của tôi.

Như tôi đã nói phía trước, tôi muốn tìm những bộ phim và những cuốn sách đáng xem đi xem lại.

Mỗi lần đọc lại một cuốn sách, những chỗ tôi gạch dưới sẽ thay đổi. Mỗi lần đọc lại đoạn văn nào đó, tâm trạng một khác. Đọc sách giống như đọc chính mình vậy. Xem phim giống như xem mình vậy. Nghe người khác nói mà như nghe chính mình nói. Cho nên đọc lại một cuốn sách có ý nghĩa tự thân của nó.

Mỗi lần xem phim, đọc sách, nghe nhạc, những gì ở trong đáy lòng mình sẽ trôi dạt.

Sự thể nghiệm này tiềm tàng trong các cuốn sách hay.

Hồi học đại học, tôi coi bộ sách “Kịch tác gia của điện ảnh thế giới” (40 tập) như Kinh thánh, còn quý hơn cả giáo trình và tài liệu tham khảo. Trong bộ sách ấy chỉ chít những chỗ gạch dưới của tôi.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 46.

Giữ những quan điểm không giống với người khác.

THỜI ĐẠI HỌC TÔI CHỈ CÓ MỘT
NGƯỜI BẠN. SỐ LƯỢNG BẠN TỶ LỆ
NGHỊCH VỚI ĐỘ SÂU CỦA TÌNH CẢM

Khi đọc sách, tôi dùng bút sáp gạch dưới những chỗ mình cho là hay. Chỗ gạch dưới có màu sắc đậm hơn chỗ khác.

Lúc cao hứng, tôi gạch dưới đến mấy cái.

Kiểu gạch dưới của anh bạn thân của tôi trái ngược hẳn với tôi.

Khi gạch dưới, anh ta nhất định phải dùng thước kẻ.

Thoạt tiên anh ta dùng bút chì đen đánh dấu nhạc phía trên câu cần gạch dưới.

Đọc xong một lượt, anh ta mới lấy thước kẻ và bút màu đỏ gạch dưới chỗ đã đánh dấu bằng bút chì đen.

Dĩ nhiên, trước khi gạch dưới, anh ta không quên thử bút màu đỏ trên tờ giấy nháp, để xem mực ra có đều hay không đã.

Thước kẻ bị dính mực đỏ, nên mỗi khi gạch dưới xong, anh ta lại dùng giẻ lau thước một lần.

Những anh “man mát” thường thường chân tay rất vụng về.

Anh bạn tôi cũng không phải ngoại lệ.

Mặc dù đã sử dụng thước kẻ để gạch dưới, nhưng đường gạch dưới vẫn chệch choạc, trông rất xấu; có khi anh ta phải mua cuốn sách khác để thực hiện lại việc gạch dưới.

Lần đầu tiên tôi gặp anh bạn này là khi anh ta đề nghị tôi đổi chỗ ngồi cho anh ta. Anh ta là người thuận tay trái, không thích người ngồi bên trái làm vướng tay anh ta mỗi khi gạch dưới. Trong mấy năm học đại học, hai chúng tôi trở nên thân thiết với nhau.

Kỳ thực, ngoài anh ta ra, tôi không có người bạn nào nữa. Không nên nói rằng sau khi vào học đại học hãy cố gắng có nhiều người bạn. Nếu có thời gian nhàn rỗi, thì hãy đi xem phim, đọc sách để tăng kiến thức.

Số lượng bạn tỷ lệ nghịch với độ sâu của tình cảm. Càng nhiều bạn, tình cảm càng nhạt nhẽo.

Nếu chỉ có một người bạn, tình cảm tất nhiên sẽ sâu đậm. Hơn nữa, nếu người bạn ấy quen biết rộng, thì bạn sẽ không có cảm giác bị cô lập.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 47.

Chơi với một người bạn thân, và luôn ghi nhớ: Học thầy, không tày học bạn.

KHÔNG THỂ NGHIỆM SỰ CÔ ĐƠN THÌ
NGƯỜI TA KHÔNG THỂ TRƯỞNG
THÀNH. THỜI ĐẠI HỌC LÀ CƠ HỘI
CUỐI CÙNG THỂ NGHIỆM SỰ CÔ ĐƠN

Thời đại học, việc cần làm là gì? Là làm
cái việc mà chỉ thời đại học mới có thể
hoàn thành, chứ thời gian khác thì
không thể.

Trong đời, cái việc mà chỉ thời gian học
đại học có thể thực hiện là gì? Là duy trì
thời gian cô độc, nghĩa là thời gian chỉ
có một mình.

Qua thời đại học, cuộc đời sẽ không còn

dịp nào để chỉ còn một mình nữa. Nên duy trì thời gian cô độc là rất quan trọng.

Trước bé đến giờ, bạn đều sống với cha mẹ. Luôn luôn có thầy, cô giáo ở bên cạnh. Lại có anh, chị em. Vài năm nữa, sau khi tốt nghiệp đại học, đi vào xã hội, cả đời sẽ còn được một mình. Đi vào xã hội rồi, dù không muốn, cũng suốt ngày phải ứng phó với cấp trên. Kết hôn xong, sẽ luôn luôn sống bên cạnh vợ hoặc chồng. Rồi sinh con.

Sống một mình, chỉ có ở thời đại học.

Điều này đúng không chỉ đối với những sinh viên từ nông thôn ra thành phố. Đối với những sinh viên hàng ngày học xong về nhà cũng vậy, thời đại học là thời

gian duy nhất độc lập về mặt tinh thần. Bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội thể nghiệm sự cô độc nữa.

Một khi đã có nhiều bạn thì phải nói chuyện với họ. Một số bạn nữ lắm khi đi toilet cũng phải rủ bạn khác đi cùng, cứ y như thời tiểu học vậy.

Học sinh nam cũng hay túm năm tụm ba. Tụm lại với nhau là chúa hay tán dóc, chơi bời, lãng phí thời gian, thật đáng tiếc.

Sự cô độc là vị thầy lớn nhất. Ai không trải qua sự cô độc, khó mà trưởng thành.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 48.

Có một nơi ẩn mình bí mật.

THỈNH THOẢNG TỰ KHÉP MÌNH LẠI MỘT LẦN

Bây giờ nghĩ lại, thời đại học may sao chỉ có một người bạn.

Hơn nữa, anh bạn ấy cũng là một kẻ cố chấp và thích cô độc, hầu như cả ngày chả nói câu nào.

Mỗi ngày tôi chỉ nghe thấy hai câu, và tôi coi đó là điều may mắn cho cuộc đời tôi.

Một câu ở Trung tâm điện ảnh: “Hãy cho xem thẻ sinh viên”.

Một câu ở nhà ăn khoa Văn: “Hãy cho xem thẻ sinh viên”.

Trong 4 năm học đại học, hầu như mỗi ngày chỉ nói vài câu.

Tôi cũng không tham gia hoạt động ngoại khóa nào cả.

Người ta có khi đề trưởng thành, bắt buộc phải tự giam mình trong “phòng giam”.

“Phòng giam” ở đây ngụ ý từ nhỏ đến lớn ở trong tình trạng tách biệt khỏi môi trường, hoàn cảnh.

Ra khỏi “phòng giam”, mới thật sự cảm thấy mình là một người lớn.

Đó là hiện tượng chung đối với mọi thời

đại và mọi dân tộc.

Bộ phim “Võ Tàng” có một tình tiết kể lại việc Võ Tàng, một kẻ thô bạo, bị nhốt trong nhà lao - “phòng giam” của tòa thành nọ.

Nhà lao - “phòng giam” này từng giam giữ nhiều người, còn các vết máu, còn văng vẳng tiếng rên xiết của các oan hồn.

Võ Tàng bị nhốt trong “phòng giam” đó.

Ở góc phòng có một cuốn sách.

Võ Tàng không có việc gì, bèn cầm lên đọc.

Hòa thượng Trạch Yêm mỗi lần mang cơm đến cho Võ Tàng đều mang vào

một cuốn sách. Sách trong “phòng giam” ngày một nhiều.

Mấy năm sau, Võ Tàng được trả tự do.

Hòa thượng Trạch Yên hỏi Võ Tàng: “Thế nào, thí chủ đã hiểu ra điều gì rồi?”

Bấy giờ Võ Tàng đã trở thành một người khác hẳn, trả lời : “Tôi hiểu ra sự rộng lớn của trời đất”.

Hiểu ra sự rộng lớn của trời đất hoàn toàn không phải vì đi tứ xứ, mà là trong lúc bị nhốt trong “phòng giam” chật hẹp.

Khi bị ngăn cách với tin tức xung quanh, mới phát hiện rằng cuộc sống của mình hóa ra quá nhỏ hẹp.

Một người khi không có ai trò chuyện

với mình, chỉ có thể tự nhủ mình mà thôi.

Tự nhủ mình, lắm lúc cũng rất quan trọng. Ấy là cuộc đối thoại với cái tôi thứ hai trong nội tâm mình.

Tán dóc với bạn bè, sẽ mất đi cơ hội đối thoại với cái tôi thứ hai trong nội tâm mình.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 49.

Mỗi tuần lễ dành ra một ngày chỉ để nói chuyện với chính mình.

SO VỚI THẾ GIỚI VẬT CHẤT, THẾ GIỚI
TINH THẦN RỘNG LỚN HƠN. HÃY
TIẾN HÀNH MỘT CHUYẾN DU LỊCH
NỘI TÂM THỰC SỰ

Những người đi du lịch nước ngoài đều biết thế giới này rộng lớn chừng nào.

Hãy sớm đi du lịch nước ngoài một chuyến.

Cái thế giới rộng lớn mà những người đi du lịch nước ngoài nhận biết ấy chỉ là thế giới vật chất bên ngoài.

Thực ra có hai thế giới.

Thế giới bên ngoài và thế giới bên trong.

Đại đa số học sinh chỉ có thế giới bên ngoài.

Thế giới bên ngoài và thế giới bên trong, rốt cuộc cái nào rộng lớn hơn ?

Thế giới bên trong rộng lớn hơn hẳn thế giới bên ngoài.

Một cá nhân nếu nội tâm không yên tĩnh, thì không thể đi vào thế giới bên trong.

Tam Tứ Lang có kể về sự trưởng thành của một thiếu niên. Trên xe lửa từ Nagôia chạy lên Tokyo, Tam Tứ Lang gặp một vị ngồi ăn đào.

Tác giả tả tình tiết này rất sinh động.

“So với Nagôia, thì Tokyo lớn hơn.

So với Tokyo, thì Nhật Bản lớn hơn.

So với Nhật Bản, thì thế giới lớn hơn.

So với thế giới, thì cái gì lớn hơn ?”

Vị khách kia ngừng một lát, rồi nói tiếp:
“So với thế giới, thì nội tâm con người rộng lớn hơn nhiều !”

Cái gọi là thành phố lớn hơn làng xóm, là chỉ thế giới bên ngoài.

Từ làng xóm đi ra thành phố, sẽ cảm thấy thế giới rộng lớn.

Sau đó phát hiện mình đã trưởng thành.

Đó là cảm giác sai lầm.

So với sự rộng lớn của thế giới bên trong, sự rộng lớn của thế giới bên ngoài là hữu hạn.

Con người yên ổn, là vì đang đi du lịch trong thế giới nội tâm.

Hiện nay ngày càng có nhiều sinh viên đi du lịch nước ngoài.

Đa số sinh viên từng ra nước ngoài du lịch.

Nhưng số sinh viên thật sự đi du lịch trong thế giới nội tâm thì quá ít.

Hãy đi du lịch trong thế giới nội tâm một chuyến!

Để làm việc đó, tất phải duy trì thời gian đơn độc một mình.

Vì ngày mai hãy làm việc thứ 50.

Đi du lịch trong nước một mình.

LỜI CUỐI SÁCH

"Để thành công trong buổi phỏng vấn xin việc làm ở một công ty lớn, khi học đại học, cần phải làm những gì?"

Các bạn sinh viên thường đặt cho tôi câu hỏi đó.

Kỳ thực có một số điều không chỉ liên quan đến sự tìm việc làm của sinh viên tốt nghiệp.

Nhiều nhân vật nổi tiếng cũng từng là sinh viên.

Và họ đã phấn đấu không mệt mỏi để

thực hiện mơ ước của mình.